

Motto: Să desprinzi dansul de dansator, cum spunea Degas, acesta este scopul.

CAPTIVI

de Caliopia Tocală

Un interior în dezordine. Peste tot, aruncate la întâmplare, obiecte de încălțăminte și vestimentație feminine deteriorate. Mobilier obligatoriu: o masă, un scaun cu rotile, un scaun scund, un acvariu, o masă cu telefon, un manechin de croitorie pe care se află o rochie nefinisată. Se aude cum plouă. Telefonul începe să sune. Își face apariția Robert, un bărbat în vârstă de 40-45 de ani, ud din cap până în picioare și cu o sacoșă în mână. Se îndreaptă spre telefon, dar acesta încetează să mai sune. Pune sacoșa pe masă și privește uluit în jur.

Robert: O, Doamne! (Culege de pe jos o cizmă fără toc, o privește îndelung, caută apoi și găsește tocul, pe care îl aruncă în interiorul cizmei.) Isabelle! (Găsește și cizma pereche, cu tocul aproape desprins.) Exage-

rezi, Isabelle. Nu-ți face bine să stai atât de mult în baie. (*Pune cizmele una într-alta și le aruncă lângă scaunul scund. Ascultă cu atenție.*) Isabelle! (*Părăsește neliniștit încă-perea. Revine ținând în brațe trupul inert, gol și ud al unei femei tinere.*) Trezește-te, Isabelle! Haide, haide! Să nu mori, auzi, să nu-ți dea prin minte să mori. Nu te las să mori, idioato. Deschide ochii! Acum, deschizi ochii! Deschide ochii, când îți spun! (*Isabelle are un spasm, începe să miște capul, deschide gura, tușește și-l împroașcă pe Robert cu apă.*) Puțin a lipsit să mori, inconștiento. Până la urmă tot ai să mori. Eu nu te pot apăra la nesfârșit. Nu te pot apăra la nesfârșit de tine însăși.

Isabelle (*printre accese de tuse*): Cum să mor, nemernicule? Tocmai acum când nu mai există nici-un motiv? Când nu-mi mai este frică de tine? (*Robert o ridică și o așază în căruciorul cu roțile. Aduce un prosop și i-l întinde. Îi oferă și o bluză culeasă de pe jos.*) Mulțumesc, Robert. Te-ai speriat, nu-i

așa? A început să-ți fie frică de mine. S-au inversat rolurile. Era atât de bine!... Pluteam, pluteam și în jurul meu erau mii de pești care...ce crezi că făceau? Cântau. Da, cântau. Nu trebuia să mă scoți din apă. Vino încoace! (*Robert se apropie. Isabelle îl miroase.*) Ai fumat! Doamne, nu-mi vine să cred. Robert, cum ai putut să faci una ca asta? Te-am implorat să nu mai fumezi. Iar tu mi-ai promis. Vino mai aproape și suflă. Dumnezeu, ai și băut! N-am să te mai trimit după cumpărături. Deloc nu pot avea încredere în tine. Du-te la baie și vomită, dă băutura afară, cât n-a intrat încă în sânge. Du-te, Robert! (*Robert iese. Se aude un avion.*) Se va prăbuși și ăsta. (*Unei violoniste imaginare*): Șapte note ai ratat. Ce cânti tu acolo e orice, numai Paganini nu. Vioara trebuie să fie foc aprins. Cine s-o aprindă? Nu știi. Sufletul, draga mea, el trebuie să aprindă vioara. (*Robert revine, ștergându-și gura cu o batistă.*) Robert, dacă o companie aviatică ar decide ca fiecare avion al ei să se prăbușească la primul zbor, crezi că ar avea

clienți?

Robert: Nu, pentru că biletul ar fi prea scump. Căci trebuie recuperat costul avionului.

Isabelle: Ce mai contează cât costă ultima călătorie. Ar avea clienți. Și ar fi cea mai profitabilă afacere. Pe deasupra, industria aviatică s-ar dezvolta fără precedent. La fel școlile de piloți.

Robert: Cine s-ar urca într-un astfel de avion?

Isabelle: Oricine. Pentru că oricine are un moment în viață care l-ar face să-și dorească acea călătorie. Dar în mod sigur bolnavii incurabil, urâții, femeile care îmbătrânesc, curioșii și artiștii.

Robert: Artiștii de ce?

Isabelle: Fiindcă sunt inutili. Arta a murit de mult și ar fi un mare paradox ca ei să n-o urmeze. Sinuciderea este forma de eroism a lumii moderne. Robert, eroule... Ha, ha, ha! Acum deschide fereastra și respiră adânc. Oxigenează-ți plămâni și creierul, Robert.

(Robert deschide fereastra și respiră.) Vai, dar tu ești ud din cap până în picioare! Ai stat în ploaie, ca să bei și să fumezi, nefericitule. Schimbă hainele, hai, hai, schimbă-le, până nu faci pneumonie. *(Robert iese. De undeva, de deasupra, se aude melodia „Les feuilles mortes”, cântată de Edith Piaf. Melodia va fi reprodusă de câte ori se consideră necesar. Unei balerine imaginare):* Nu mai țopăi așa, draga mea. E caraghios. Un balet pe muzica lui Paganini se desfășoară înlăuntrul trupului. Să desprinzi dansul de dansator, cum spunea Degas, acesta este scopul. Și aceasta se obține dând foc trupului. Dă-ți foc! *(Revine Robert, îmbrăcat în haine lejere. Isabelle se apropie de masă și ridică sacoșa.)* Ia să vedem ce-a cumpărat băiețelul...*(Robert se apropie de Isabelle.)* Nu, nu mănânci. Acum îți faci exercițiile fizice de dimineață. Zece flotări, zece genuflexiuni, zece ridicări de tors și zece, de picioare. Haide, Robert! *(Robert începe exercițiile. Isabelle scoate alimentele din sacoșă.)* Fructe de mare pen-

tru mine. Mmm! Lăptic și piure de morcovi pentru băiețel. Ce mai face madame Sorel?

Robert: Nu știu ce mai face madame Sorel.

Isabelle: Dar de unde ai cumpărat alimentele?

Robert: De la buticul de pe colț.

Isabelle: O, nu! De câte ori ți-am spus să nu mai traversezi strada? Robert, să nu mai traversezi niciodată strada! Oricând te poate strivi o mașină. N-am să te mai las să faci cumpărături. Pe deasupra, acolo miroase a mort.

Robert: De ce să miroasă a mort?

Isabelle: Din cauza cimitirului de alături. Și noi mirosim a mort. Mai ales eu. De pe vremea când am fost pictor de morți. Ți-am spus că înainte de a te cunoaște am pictat morți?

Robert: Nu-mi amintesc.

Isabelle: Ultimul tablou sau primul tablou în moarte! Acesta era sloganul meu. Toți voiau. Adică familiile, nu morții. Ajun-

sesem să miros atât de mult a mort, încât nu mă mai suportam. Nu mai puteam mânca și vomam tot timpul. Îmi pierdeam ușor răbdarea, nu mă mai concentram, oricând se putea produce un dezastru. Și el s-a produs. La ultimul meu tablou, la dracu', la ultimul tablou făcut vreunui mort s-a creat o situație foarte neplăcută. Mortul era o femeie tânără. Iar eu, fără să-mi dau seama, am pictat un bărbat din imediata apropiere a catafalcului. Era cam de vârsta ta. A trebuit să dispar urgent de acolo. Mai târziu am aflat că bărbatul era soțul moartei. Și că la scurt timp după ea a murit și el. Unii au spus că tabloul făcut de mine a fost premonitoriu. Gata, Robert! Ridică-te, mergi să te speli pe mâini, pune-ți baveta și la masă! (*Robert iese.*) Să știi că am tabloul acela și acum. E undeva în deba-
raua de lângă baie. Robert, când te întorci, adu și tabloul. Să ne uităm la el în timp ce luăm micul dejun. Robert, nu trebuia să traversezi strada. Îți amintești ce înspăimântată am fost când era să fii strivit în stradă în fața

spitalului Salpêtrière? În acea clipă nevroza a revenit, și cu o intensitate mai mare decât înainte de a fi internată.

Robert (*de afară*): Isabelle, nu găsesc portretul, ultimul tău portret...

Isabelle: Trebuie să fie în spatele lui monsieur Albert. Situația mea era mai groaznică decât a sărmanei Blanche Wittman.

Robert (*intrând cu un tablou în mâini*): Nu era în spatele, ci chiar în brațele lui monsieur Albert.

Isabelle: Dă-mi-l. Au trecut trei ani de când l-am pictat, dar parcă l-aș fi făcut ieri. Dar ce descoperim noi aici? Robert, așază-te lângă tablou. Extraordinar! Robert, în tablou ești tu!

Robert: Isabelle!

Isabelle: Nu e o glumă. Ar fi o glumă sinistră. Privește și tu. Și pe atunci nu te cunoșteam, ca cineva să poată pretinde că, inconștient, am dat celui pictat expresiile chipului tău.

Robert: Le dai acum. Între mine și acel

bărbat nu e nici o asemănare.

Isabelle: Te înșeli, dar desigur că nu are nici o importanță. Hai să mâncăm. (*Robert aduce scaunul scund și se așază la masă.*) Baveta! Ai uitat baveta. Adu-ți baveta, Robert. (*Robert iese. Isabelle pune tabloul pe scaunul scund, sprijinindu-l de un picior al mesei.*) Mi se părea că mă aflu într-o situație mai groaznică decât Blanche Wittman.

Robert (*revenind, cu o bavetă la gât*):
Cine este Blanche?

Isabelle: N-ai cunoscut-o pe Blanche?! Adică n-ai auzit despre ea, că n-aveai cum s-o cunoști? „Isterica din Salpêtrière”. Așa a fost supranumită. 16 ani a stat în spital. Dar ce Dumnezeu miroase așa? Simți?

Robert: Nu simt nici un miros neobișnuit.

Isabelle: Ba da, ba da. E de la cutia pisicuței. Nu i-ai schimbat nisipul. Du-te și schimbă nisipul. Cum o să mâncăm în mirosul ăsta?

Robert: Dar, Isabelle...

Isabelle: Robert?

Robert: Noi nu avem pisică. Nu *mai* avem.

Isabelle: Cum nu mai avem? Dar unde este Emma?

Robert: Ai ucis-o tu. Cu satârul. Săptămâna trecută.

Isabelle: Ha, ha, ha! Mi-aduc aminte, mi-aduc aminte. A fost groaznică. Pur și simplu insuportabilă cu căldurile ei. Eu o prevenisem. Să nu-mi intri niciodată în călduri. Biata Emma. Dar măcar n-a suferit. Lovitura a fost fulgerătoare. Dar, Robert, acesta nu e un motiv să nu schimbi nisipul din cutiuța Emmei. Du-te și schimbă nisipul, Robert! Cum să renunțăm atât de ușor la una din obișnuințe? (*Robert ia o cutie dintr-un colț și iese.*) Va trebui să-i dai și de mâncare. Precis nu i-ai cumpărat și ei mâncare. (*Caută în sacoșă.*) Sigur că nu i-ai cumpărat. Îi vei da din piureul tău de morcovi și din lăptic. Cred c-ar trebui să ne luăm altă pisică. Robert, tu vrei să ne luăm altă pisică?

Robert (*de afară*): Cum vrei tu, Isabelle.

Isabelle: Pistică sau motan?

Robert (*de afară*): Dacă mă gândesc bine, mi-aș dori un motan.

Isabelle: Și l-am numi Charles. Charles Bovary. Și l-am obliga să se comporte ca un medic de țară. Ha, ha, ha! Robert, acum îmi dau seama... Tu n-ai iubit-o pe Emma.

Robert (*intrând cu cutia de nisip în brațe*): Ba am iubit-o, Isabelle.

Isabelle: Nu, n-ai iubit-o. Ce greu trebuie să-i fi fost să-ți suporte indiferența. Ai mutilat-o sufletește, insensibilule.

Robert (*ștergându-și mâinile de nisip*): Dar de ce crezi că n-aș fi iubit-o?

Isabelle: Pentru că ți -ai fi dorit un motan. Ai recunoscut adineauri. Sper ca pe Charles să-l iubești cu adevărat. Acum umple-i farfurioara cu lapte. Apoi vino să mîncăm și noi. (*Robert desface cutia de lapte, umple farfurioara și revine la masă. Ridică tabloul de pe scaun și-l privește câteva clipe.*)

Robert (*arătând tabloul*): Unde să-l pun?

Isabelle: Unde vrei. Poți să-l și spargi. E chiar mai bine. Robert, sparge-ți portretul. Ha, ha, ha. (*Robert ascunde portretul sub masă și începe să bea lapte direct din cutie.*)

Robert: Tu nu mănânci?

Isabelle: Nu, nu-mi mai este foame. Vreau să-mi faci injecția. Să știi că Margot este un geniu. Operația pe care mi-a făcut-o e o capodoperă, iar medicamentele create chiar de ea sunt extraordinare. Fă-mi injecția, Robert. (*Robert iese. Se aude sirena unui vapor.*) Se va scufunda. În mod sigur, se va scufunda și Sena își va înălța apele cu câțiva centimetri. (*Robert revine cu o seringă. Îi face Isabellei injecția, apoi se așază pe scaun și continuă să bea lapte.*) Dar m-am înșelat. N-aveam să am soarta lui Blanche.

Robert: Cine este Blanche?

Isabelle: N-ai auzit de Blanche? „Isterica din Salpêtrière”. Victima călăului de Charcot, care și-a inventat pacienta. Nu ea fusese bolnavă, ci o îmbolnăvise el. Deve-

nise jucăria lui. Știi ce i-a făcut? I-a desenat în diferite zone ale corpului semne, pentru a marca punctele, ce, la o simplă apăsare de deget, declanșau simptomele isteriei. Odios! Nemernicul se juca cu ea precum Pavlov cu câinele. Dar, surprinzător, imediat ce profesorul Charcot a murit, Blanche s-a vindecat. Moartea monstrului a eliberat-o definitiv. Ei bine, mie mi se părea că marea captivitate începea odată cu moartea ta. De aceea îmi spuneam că situația mea era mai teribilă decât a lui Blanche. Dar m-am înșelat. Așa că poți muri oricând. Ha, ha, ha. Gata cu lăpticul. Acum mănânci piureul.

Robert: Nu-mi place piureul de morcovi.

Isabelle: Eu nu te întreb dacă-ți place sau nu-ți place. Eu îți cer să-l mănânci. (*Desface cutia și ia din piure cu degetul.*) Haide, haide! (*Robert mănâncă.*) Dar ce destin a avut mai departe Blanche! De necrezut, de necrezut! Profesorul a mutilat-o sufletește, iar Marie Curie, trupește.

Robert: Marie Curie, marea fiziciană?

Isabelle: Da, Marie Sklodowska Curie.

Robert: De unde și până unde?

Isabelle: Blanche s-a angajat în laboratorul ei.

Robert: Și cum a mutilat-o trupește Marie Curie pe Blanche?

Isabelle: Iradiind-o cu radiu. I-au fost amputate ambele picioare și mâna stângă. Îți dai seama? Ajunsese, biata, un tors uman într-un scaun cu rotile. Vai, cum mai plânge copilul ăla.

Robert: Care copil?

Isabelle: Mark, băiatul meu. L-am încuiat în camera lui. L-am pedepsit pentru că i-a tăiat Emmei coada. Îl voi ține închis toată ziua.

Robert: Când i-a tăiat Emmei coada?

Isabelle: Aseară. Așa! Băiețelul a mâncat tot piureiașul. Acum la treabă. (*Începe să tușească. Robert iese. Se aude șuieratul unui tren.*) Ha, ha, ha! *Au revoir, à bientôt, bon voyage!* Nimeni nu știe că se va

ciocni curând cu un tren venind din sens invers. Ha, ha, ha! (*Avionul, trenul și vaporul vor fi semnalate de câte ori se consideră că este necesar. Robert revine cu o trusă de unelte de cizmărie și alta în care se află ace, ață, foarfece. Se așază pe scaunul scund în mijlocul pieselor de vestimentație și încălțăminte și începe să le repara.*) Încetează, Robert. Cum poți fi atât de imprudent?

Robert: Ce s-a întâmplat, draga mea?

Isabelle: Ai uitat să-ți pui ochelarii și mănușile de protecție. Vrei să-ți sară un cui în ochi, să te înțepi cu acul sau să-ți tai un deget cu foarfecul? Cum e posibil să fii atât de neglijent? Pune-ți ochelarii și mănușile, Robert! (*Robert iese. Se aude lătratul unui câine.*) Vai, ce dor mi-e de Gustave. Robert, ți-am vorbit vreodată de Gustave?

Robert (*de afară*): Nu. Cine este Gustave?

Isabelle: Un câine. Eu i-am pus numele și el a fost de acord să se numească Gustave.

Robert (*de afară*): De ce Gustave?

Isabelle: Pentru că semăna cu Flaubert. L-am cunoscut în spital, în salonul rezervat câinilor.

Robert (*de afară*): Nu știam că și câinii fac boli psihice.

Isabelle: Nu fac, le sunt induse. Pentru experiențe. Gustave fusese îmbolnăvit de demență paroxistică și boala lui era mai autentică decât a unui om. Rex suferea de schizofrenie, Fifi de claustrofobie, iar Maupassant de boala lui Maupassant. (*Robert revine, echipat cu mănușile și ochelarii de protecție. Reia lucrul.*) Dar tu ești inconștient, de-a dreptul inconștient. Sau poate vrei să te sinucizi. Să te răzbuni. Să mă lași singură exact când am cea mai mare nevoie de tine.

Robert: Isabelle?!

Isabelle: Cum să începi lucrul, înainte să-ți iei temperatura și tensiunea arterială? Vrei să faci un atac de cord sau o congestie cerebrală? Nu vreau să mori sub privirile mele. Mi s-ar face greață. Deși, dacă mă gân-

desc mai bine, mi-aș dori să mori, fie chiar și sub ochii mei.

Robert: De ce ți-ai dori-o?

Isabelle: Din curiozitate. Să aflu cum aș fi murit eu însămi. Acum nu-mi mai este teamă. Când știi că ai împiedicat un anume destin, nu-ți mai este teamă, dacă aflu cum s-ar fi încheiat. E ca și când vrei să aflu ce s-a întâmplat mai departe într-o carte a cărei lectură ai fost obligat s-o întrerupi. Robert, măsoară-ți temperatura și tensiunea! (*Robert iese și revine cu un termometru și un tensiometru. Se așază pe scaun, își pune termometrul în gură și își ia tensiunea. Sună telefonul.*) Trebuie să fie Margot. Sunt foarte nerăbdătoare să aflu rezultatul analizelor. Care crezi că este rezultatul, Robert? (*Robert nu poate răspunde, din cauza termometrului.*) Nu vrei să răspunzi. Să auzim ce ne va spune Margot. (*Telefonul încetase mai înainte să sune.*) Nu-i nimic, va suna din nou. Gata, Robert! Spune-mi cât este tensiunea.

Robert: 22 cu 13.

Isabelle: Nu se poate. Înseamnă că nu ți-ai mai luat de mult medicamentele. Robert, tu chiar vrei să te sinucizi? Temperatura?

Robert: 41 cu 2.

Isabelle: E o glumă?

Robert: Nu. Chiar cu 3.

Isabelle: Dar tu chiar ești un inconștient! Uite ce-ai făcut, dacă ai stat în ploaie. Acum îți fierbe sângele în vene. Și creierul. Repede, medicamentele! *(Robert se ridică de pe scaun.)* Nu! Nu te mișca! Stai acolo. Cum crezi c-ai putea să mergi în situația în care te afli? *(Pune căruțul cu roțile în mișcare și iese din încăpere. Robert se așază pe scaun. Începe să tușească. Are frisoane. Isabelle revine, cu o trusă de medicamente, o pătură și un cearceaf ud. Îi oferă lui Robert câteva pastile.)* Înghite-le. *(Robert le înghite.)* Acum întinde pătura, pune deasupra cearceaful și dezbracă-te. Trebuie să atacăm rapid febra. Până nu începi să ai halucinații. Hai, Robert, dezbracă-te și înfășoară-te în cearceaful ud.

(Robert se dezbracă, se întinde pe cearceaf și se rostogolește, împachetându-se în pătură. Îi rămân numai tălpile afară.)

Robert: Dar, Isabelle...

Isabelle: Taci, taci! Nu trebuie să consumi energie. Ce trebuie să faci acum e să transpiri. Abundent. O găleată de apă să iasă din tine. Robert, cred că bate cineva în fereastră. Cine să bată la ora asta în fereastră? Dar tu să taci. M-am înșelat, e numai ploaia. Cum putea să bată cineva la fereastră la etajul la care ne aflăm?! Robert, să știi că am să-i tai coada lui Charles. L-a răsturnat pe monsieur Albert. Adineauri, când m-am dus după medicamente, l-am găsit întins pe hol. Și Charles e un obraznic. Cred că n-avem noroc la pisici. M-apucă spaima când mă gândesc că va intra și el în călduri. Nu știu ce-am să-i fac atunci. Motanii sunt mult mai răi decât pisicile. Împrăștie urină peste tot. Bine că mi-am adus aminte. Robert, ți-ai gustat urina în dimineața aceasta? Știi cât de dulce era? Desigur că n-ai gustat-o, incon-

știentule. Cine știe cât de mare e glicemia...
Și ți-am spus de atâtea ori că poți intra în
comă diabetică. Dar ție nu-ți pasă. Trebuie să
iei și medicamentele pentru diabet. (*Scoate
câteva pastile din trusă.*) Ia-ți medicamen-
tele, Robert. Scoate capul afară. Cum să
scoți capul? Trebuie să te rostogolești. Iei
medicamentele și te înfășori la loc. (*Robert
se rostogolește, dezvelindu-se. Ia pastilele.*)
Să-ți dau și câteva antidepresive. În dimi-
neața aceasta mi s-a părut că ești cam depri-
mat. Poftim! (*Robert înghite pastilele.*) A-
cum, înfășoară-te la loc. (*Robert se înfă-
șoară în pătură.*) Ce urât ești, Robert! Adi-
neauri, am văzut. Crăcănat, picioare scurte,
cu păr pe omoplați. Puah! Nu știu cum am
putut să te iubesc. Și ce mult te-am iubit, Ro-
bert! Deși eram convinsă că pentru noi dra-
gostea nu ajută prea mult. Ar fi trebuit alt-
ceva. Robert, *aici* dragostea nu ajută prea
mult. Așa îți spuneam. Ți-amintești? Dacă
am văzut bine, cred că pe picioare ți-au apă-
rut solzi. Ia stai! Robert, mișcă degetele de

la picioare! (*Robert mișcă degetele.*) Răsfiră-le. Nu, nu ți-a crescut pieliță între degete. Deci, pe picioare nu erau solzi. Ci fire de păr răsucite unele în jurul altora. Ce păros ești, Robert! Îți dai seama ce ușor aș putea să teucid? N-aș avea de făcut decât să aduc satârul și... Nici nu m-aș murdări de sânge. Nici n-aș vedea rănille. Dar n-ar mai avea nici un rost să teucid. Ar fi trebuit s-o fac atunci când eram terorizată de gândul că ai putea să mori. Atunci când îmi doream cel mai mult să rămâi în viață ar fi trebuit să teucid. Nu mi-am dat seama că aceasta putea fi soluția. Aș fi știut cum urmează să mor eu însămi, aș fi pândit momentul când noul meu iubit, cel care-mi repeta viața, voia să măucidă, i-aș fi luat-o înainte și l-aș fi ucis eu pe el și...și gata, m-aș fi eliberat. Destinul acela rău s-ar fi întrerupt pentru totdeauna. Și ce m-aș mai fi distrat! Eu nu m-aș fi îndrăgostit de el, cum ți s-a întâmplat ție cu mine. Nu. Numai l-aș fi urmărit ca pe un cobai. Chiar l-aș fi disprețuit, căci n-ar fi fost

altceva decât o simplă copie. Dar nu-mi pare rău că am modificat destinul. Robert! Ieși din pătură, Robert! Haide, haide! Robert, mă auzi? Mișcă picioarele! (*Robert nu face nici o mișcare.*) Doamne! A murit? Să nu mori, Robert! Să nu-ți dea prin minte să mori, nemernicule. (*Violonistei și balerinei imaginare*): Nu mai scârțâi vioara aia așa! Și tu nu mai tremura ca un bolnav de Parkinson. Plecați și urcați-vă în avionul care zboară o singură dată. (*Se apleacă în scaun și ascultă. Robert începe să facă mișcări bruște, de pește pe uscat, și să râdă. Isabelle se sperie și cade de pe scaun. Robert se rostogolește, iese din pătură și continuă, râzând, să facă mișcărilor unui pește pe uscat.*)

Robert: Înoată și tu, Isabelle! Haide, înoată! Fă-ți exercițiile. (*Isabelle izbucnește și ea în râs și începe „să înoate”.*) Nu mai am febră deloc și simt o energie pe care n-am mai avut-o de mult. Înoată, Isabelle. Acum, facem un turbion, un șurub, precum un delfin. Hai, în jurul propriului ax, de pe un braț

pe altul, de pe o înotătoare pe alta. (*Se opresc, Isabelle pe spate, Robert, într-o parte, cu fața la ea. Se apropie de ea și încearcă să o sărute.*)

Isabelle: Nu se poate, Robert. Eu nu mai sunt femeie.

Robert: Isabelle! Cum, nebuna aia de Margot, când ți-a făcut operația...

Isabelle: Cum ar fi putut să-mi facă altfel coada? Privește! Nu poți să nu recunoști că este o capodoperă. Grefele de piele nu au lăsat nici o urmă.

Robert: Isabelle, dar tu...

Isabelle: Nu mai am deloc nici conștiința, nici senzația sexului. La fel, în ce privește picioarele.

Robert: Dar, Isabelle, cum vei fi fecundată? Pentru că va trebui să naști, Isabelle, să perpetuezi specia. Nu te-ai gândit? Nici Margot?

Isabelle: Ba da, dar n-am vrut. Vreau să fiu unicul exemplar al unei specii. S-ar pierde mult, dacă n-ar fi așa. S-ar pierde din

tragism, silueta mi s-ar deforma. Maternitatea este odioasă. Cum poți să-ți imaginezi o sirenă gravidă? Crezi că există vreo femeie care să nu-și dorească, în anumite momente, să i se extirpe uterul și ovarele? Nașterea e o pierdere a identității. Robert, cred că-mi apare păr pe coadă. Uite, uite. Și e foarte aspru. Doamne, și eu așteptam să-mi crească solzi.

Robert: De ce să-ți crească solzi?

Isabelle: Sirenele nu au solzi pe coadă?

Robert: A existat cu adevărat vreo sirenă înaintea ta, ca s-o știm? Nu este obligatoriu ca o sirenă să aibă solzi de pește pe coadă.

Isabelle: Bine, solzi nu, dar păr?! Nu e odios?

Robert: Cu ce fel de piele ți-a făcut Margot grefa?

Isabelle: Dintr- o cultură obținută în laborator din ombilic de nou-născut. Așa mi-a spus.

Robert: Cred că te-a mințit. E de pe spatele păros al unui bărbat. Uite și cât de

groasă e. Are și riduri. Nu-ți rămâne decât să-ți bărbierești coada. Apoi să-ți îngrijești pielea. Cu creme de zi și de noapte. Ai mult de lucru, Isabelle. Mă duc să aduc aparatul de ras. (*Iese*)

Isabelle: O omor pe Margot. Și-a bătut joc, și-a bătut joc. (*Se aud niște zgomote.*) Ce s-a întâmplat?

Robert (*de afară*): M-am împiedicat de monsieur Albert.

Isabelle: Vezi cât de obraznic este Charles? L-a răsturnat în hol pe monsieur Albert. Îi voi tăia coada și-o voi obliga pe Margot s-o mănânce. Robert, să aduci și cosmeticele. (*Își face apariția un manechin având înfățișarea lui Albert Einstein. Manechinul alunecă pe rotile și are limba scoasă. Este urmat de Robert, care-i controlează mișcările cu o telecomandă.*) Robert, de ce l-ai adus pe monsieur Albert?

Robert: Mi s-a făcut milă de el, cum zăcea întins pe hol. Iar în debara se plictisea. Unde să stea monsieur Albert?

Isabelle: Unde vrea el.

Robert: Bine ați venit în casa noastră, monsieur Albert. Unde ați dori să vă așezați? A, da, desigur, lângă acvariu. Așezați-vă lângă acvariu, monsieur Albert. (*Robert privește acvariul.*) Isabelle, Viollon cred că este bolnavă. Abia se mișcă prin apă și adineauri mi s-a părut c-a tușit. Nici Polly nu se simte prea bine. Dorsala pare însângerată. Cine să o fi mușcat pe scumpa Apollinaire? Isabelle, apostolii tăi se mănâncă între ei. Stresul așteptării sirenei.

Isabelle: Numără-i, să vezi dacă mai sunt toți. Sper că Charles nu s-a urcat pe acvariu, cum făcea nemernica de Emma.

Robert: Lipsește unul.

Isabelle: Ți-am spus, ți-am spus. Charles a făcut-o. Cum să nu-i tai coada? Vai, cum mai plânge Mark. Dar nu-l eliberez. Trebuie să se învețe cu sancțiunile. Robert, ne trebuie un pește. Dacă nu sunt toți, cine știe ce mi se poate întâmpla. E în debara un peștișor de plastic.

Robert (*după ce a numărat din nou*):
Am numărat greșit, Isabelle. În realitate,
sunt treisprezece.

Isabelle: Doamne, e cu mult mai rău.

Robert: S-au înmulțit. Văd pe fundul
acvariului ciorchini de icre și lapți.

Isabelle: Este inadmisibil. Trebuie să
facem ceva. Ne trebuie o undiță. Era una în
debara cândva. Du-te s-o cauți. (*Robert îi
dă Isabellei aparatul de ras și trusa de
cosmetice și iese.*) Robert, tu cum ai evitat
sinuciderea?

Robert (*de afară*): Ce întrebare e asta?
Eu nu am avut niciodată o tentativă de
sinucidere.

Isabelle: Minți. Dacă eu am avut, cu ne-
cesitate ai avut și tu. Ce sinucidere frumoasă
proiectasem! Eram în spital și nu mai aveam
nici o speranță. Și atunci l-am rugat pe medic
să mă eutanășeze. (*Robert revine cu o undiță.*)
Ai găsit-o. Arunc-o în acvariu. Cum s-o
arunci, când acvariul este atât de înalt? Adu
scara de pe hol. (*Robert iese.*) Medicul a ac-

ceptat să mă eutanasiozeze, cu o condiție însă, să nu știu în ce moment o va face. Și cum. Am fost de acord. Ce crezi că s-a întâmplat după aceea? A apărut spaima de moarte. Am înțeles clar că nu vreau să mor. Și atunci m-am gândit la tine ca la cel care avea să mă salveze de moarte. Atunci te-am iubit cel mai mult, Robert. Și altfel. Cu totul altfel. Salvează-mă, Robert, răpește-mă sau ucide-l pe medic, fă să dorm, dă-mi somn, Robert, dă-mi somn. Așa mă rugam de tine. (*Robert revine cu o scară, pe care o așază lângă acvariu.*) Onoarea mă împiedica să încalc înțelegerea făcută cu medicul. Totuși, am făcut-o. Într-o seară am scris o scrisoare și am strecurat-o sub ușa cabinetului lui. Dimineața avea s-o citească și gata, teroarea că mă va ucide înceta. Desigur că a citit-o, dar a făcut-o prea târziu. Pentru că exact în noaptea care a urmat am fost ucisă. Nu de către medic, ci de către o asistentă. La varianta asta nu mă gândisem. Că doctorul mă va ucide cu mâna unei asistente, după ce mai

înainte pregătise soluția pentru perfuzie în care pusese și otravă.

Robert: Dar n-ai murit, Isabelle.

Isabelle: Cum să nu mor?

Robert: Păi, păi, ești vie!

Isabelle: Te înșeli, dragul meu, sunt moartă. Viața este o formă de existență, moartea la fel.

Robert: Și care-i diferența?

Isabelle: Nu știu care-i diferența. Poate că, dacă vrei să mai mori o dată, nu se mai poate. N-am verificat.

Robert: Sau poate că, dacă mai mori o dată, revii la viață. Moartea neagă moartea și iată învierea.

Isabelle: E posibil, e posibil.

Robert: Atunci, ai mai murit o dată.

Isabelle: De ce să fi mai murit o dată?

Robert: Pentru că sunt sigur că ești vie.

Isabelle: Sunt moartă, sunt moartă. La fel de moartă ca și asistenta care m-a omorât. Pe care a omorât-o Gustave.

Robert: Care Gustave?

Isabelle: Câinele Gustave. Despre care ți-am spus că semăna cu Flaubert. Gustave, care se afla în cabinetul doctorului pentru un consult, îl auzise pe acesta spunându-i asistentei că acea perfuzie este ultima. El s-a gândit că mă vindecasem și urma ca a doua zi să fiu externată. Și a hotărât să îmi facă o vizită de rămas bun. Pentru că el nu voia să părăsească spitalul, deși era sănătos tun. Medicii nu puteau să-l îmbolnăvească, oricât ar fi încercat. Chiar l-am întrebat de ce nu pleacă de acolo. Mi-a spus că nu are nici un motiv. Familie nu avea, o iubită nici atât, părinții îi muriseră de mult. Nu vedea rostul. Pe când în spital își găsisese unul: să lupte împotriva bolii pe care voiau să i-o inducă medicii. Mergând pe hol, Gustave a simțit că în perfuzie se afla otravă. Mirosul i-o spunea. O recunoscuse, pentru că era aceeași otravă cu care erau uciși câinii deveniți inutili. Și atunci a luat-o la fugă, a spart ușa, a smuls perfuzia, apoi a început să mă miroase, de parcă ar fi vrut să absoarbă otrava din trup.

Inutil însă, pentru că la scurt timp mi-am dat duhul. Gustave a început să plângă și, plângând, s-a năpustit peste asistentă, a sfâșiat-o cu colții și a mâncat-o bucată cu bucată. Eu stăteam rezemată de pernă și râdeam. Nimeni n-a aflat vreodată cum a dispărut asistenta. A doua zi eu am fost arsă în crematoriu. Pentru că nimeni n-a venit să-mi revendice cadavrul. Nici măcar tu. Așa că am venit singură acasă.

Robert: Ne trebuie o momeală. Ce să punem în cârlig?

Isabelle: Râme. Dar de unde râme? Muște, da, muște. Robert, prinde muște! (*Robert este pe punctul să facă ce i s-a cerut.*) Ești un idiot. Noi avem muște în casă?! Gălbenuș de ouă. Ouă avem. Du-te la bucătărie și pune niște ouă la fiert. (*Robert iese.*) Ascultă, Robert. Cum ai putut să crezi că, moartă fiind, eu mă pot afla aici?

Robert (*de afară*): Dar n-am crezut nici o clipă că ești moartă.

Isabelle: În privința asta nu există nici o

îndoială. Sunt moartă. Ți-am spus că am fost arsă în crematoriu. Uitucule. Asistenta aia m-a omorât, Gustave n-a putut să mă salveze, tu n-ai venit să iei cadavrul. Ți-am spus toate astea. Cenușă fiind, n-aveam cum să mă aflu aici. E de la sine înțeles. Atunci, cum de mă aflu aici? Cine, ce sunt eu? Spune, Robert!

Robert (*de afară*): O fantomă?

Isabelle: Fantomele sunt creații ale unei minți mediocre. Spune, Robert. Cine, ce sunt eu?

Robert (*de afară*): Nu știu, Isabelle.

Isabelle: Nu știi sau nu vrei să spui? Să ți-o spui. Pentru că ție ar trebui să ți-o spui. Dar tu vrei ca iluzia să rămână întreagă. Iluzia că ce se întâmplă aici e o realitate. Aici nu se întâmplă nimic, Robert. Aici nu se află nimeni în afară de tine. Tot ce pare să se întâmple, se întâmplă în mintea ta. Eu sunt o creație a minții, a sufletului, a simțurilor tale îndurerate că am murit. Când ai aflat că am murit ai înnebunit de durere. Abia atunci ai

început să mă iubești. Iubirea ta m-a creat. Și spaima de singurătate. Iar dacă eu spun ce spun e pentru că tu începi să recunoști că ești victima unei mari iluzii. Împiedică-mă să spun ce spun, fiindcă vreau să mă iubești în continuare. (*Revine Robert.*) Bine-ai venit, Gustave! Robert, Gustave este aici.

Robert: Cine este Gustave?

Isabelle: Nu știu de ce nu ți-am vorbit până acum despre el. Gustave este un câine. El a împiedicat sinuciderea mea în spital. A ucis-o, apoi a mâncat-o pe asistenta care urma să îmi pună o perfuzie în care medicul, rugat de mine să mă eutanaseze, pusese otravă. E mult de povestit. Și în mod sigur inutil, pentru că tu o știi la fel de bine ca și mine, căci, înainte să mi se întâmple mie, ți s-a întâmplat ție. Cum m-ai descoperit, Gustave? Desigur că după miros. Vino să mă miroși. Ba nu, stai acolo, Gustave. Robert, de ce crezi că Gustave a părăsit spitalul? E ușor de înțeles, Robert. Pentru că i s-a făcut dor de mine. E singurul motiv care l-a putut face

să abandoneze lupta cu bolile induse de medici. Așază-mă pe scaun. (*Robert o ridică și o așază pe scaun.*) Pune cârligul în acvariu, poate reușim să pescuim și fără momeală. (*Robert urcă pe scară și bagă firul cu cârlig în apă.*) Acum îmi dai undița și începi să-mi epilezi coada. (*Robert îi acoperă picioarele cu cremă de ras, apoi o epilează. Din când în când Isabelle va ridica undița, în speranța că a prins vreun pește în cârlig.*) Vai, cum am uitat, Robert! Am uitat cu desăvârșire să te pun să spui alfabetul și tabla înmulțirii. Robert, spune înmulțirea cu opt. Opt ori unu...

Hai, hai! (*Începe să râdă în hohote.*) Ce caraghios! Cât de caraghios este totul! De ce Dumnezeu mai jucăm această comedie în care eu sunt terorizată de spaima că vei muri și că nu pot ieși din captivitatea ta? Nimic nu mai este adevărat. Nu te mai iubesc, nu-mi mai este frică de tine, mi-ai devenit perfect indiferent și puțin îmi pasă dacă vei muri. Robert, tu mă mai iubești?

Robert: N-o să încetez niciodată să te iu-

besc, Isabelle.

Isabelle: Nici după ce voi deveni sirenă?

Robert: De ce n-aș iubi și o sirenă?

Isabelle: Dacă mă gândesc bine, tu ești un om extraordinar de bun. Omule bun, omule bun... Ce absurd să alegă altcineva pentru noi. Ce înspăimântată am fost când era să fii strivit de o mașină în fața spitalului Salpêtrière... Aflasem că-ți repet viața. Ouăle, Robert! Trebuie că s-au fiert. (*Robert iese.*) Încă te iubeam și nu mă mai puteam despărți de tine. Dar din acea clipă am început să te și urăsc. Mi se părea că sunt victima ta, mai mult: o pradă. Te făcuseși cizmar și croitor, dar pentru mine încălțăminte și hainele erau cel mai odios mod de a mă ține în captivitate. De aceea, am hotărât să le stric. Dar tu le refăceai, în fiecare zi. În ce închisoare cumplită m-ai ținut! (*Robert revine, aducând două ouă fierbinți, în care suflă, săltându-le în palme.*) Fără să vrei, ai fost călăul meu. Dar poate chiar ai vrut-o. Robert, ai vrut să fii călăul meu?

Robert: Nu, Isabelle.

Isabelle: Ba ai vrut. Și chiar îți făcea plăcere. Ți-o citeam în ochi. Eu îți spuneam că nu mai suport, iar tu râdeai aproape batjocoritor.

Robert: Nu credeam, Isabelle, nici acum nu cred că tu-mi repetai viața. Au fost câteva coincidențe și atât.

Isabelle: Cum să fie coincidențe? Faptul că m-am îmbolnăvit de aceeași boală, în aceeași zi și în aceleași împrejurări este o simplă coincidență? Coincidență să fie că familiile noastre sunt identice și că în copilărie amândoi era să fim cumpărați dintr-un magazin de jucării? Întâmplare să fi fost că Simone a făcut în așa fel încât să ne putem întâlni? Cât de mult am blestemat-o pe Simone! În momentul când a fost strivită de o mașină pe stradă, am înțeles că n-a fost o întâmplare. Destinul ei fusese să ne facă pe noi să ne întâlnim și el se încheiase.

Robert: Întotdeauna ai interpretat lucrurile într-un mod cu totul bizar. Pe cât de bi-

zar, pe atât de fals.

Isabelle: Robert, în urmă cu șaptesprezece ani, astăzi, ai fost sunat de medicul tău, să-ți dea rezultatul unor analize medicale?

Robert: Da, Isabelle.

Isabelle: Și care a fost rezultatul?

Robert: Că am tuberculoză.

Isabelle (*tușind, printre râsete*): Vrei să spui că Margot îmi va aduce la cunoștință că am tuberculoză?

Robert: Nu asta am vrut să spun.

Isabelle: Robert, tu nu minți?

Robert: Că am avut tuberculoză? Nu, de ce aș minți?

Isabelle: În fond, de ce m-ar interesa. Privește, Robert! Vezi ce are violonista deasupra capului?

Robert: E un fel de aură.

Isabelle: Nu e aură, e un laț de spânzurătoare. Iar în jurul balerinei se învâрте un cărucior cu roțile. Foarte ciudat. Dar pe tine de ce nu te doare burta?

Robert: De ce să mă doară burta?

Isabelle: Pentru că ți-am dat un laxativ. În loc de pastile pentru febră. Va trebui să te doară burta, apoi să faci diaree. Dă-mi un ou. Hai să le ciocnim, Robert. (*Cei doi ciocnesc ouăle. Este spart oul Isabellei.*) Al meu s-a spart. Fir-ar să fie... Încă o dată, pe partea cealaltă. (*Ciocnesc iarăși.*) Robert, tu trișezi. Oul tău este de lemn.

Robert: Cum să fie de lemn? E absurd, Isabelle.

Isabelle: Crezi că mai depind în vreun fel de tine?

Robert: N-am spus asta.

Isabelle: Te înșeli, dac-o mai crezi. (*Sună telefonul.*) Răspunde tu.

Robert (*vorbind la telefon*): Alo? Pof-tim? Vreți să faceți rezervare la avion? Pentru zece persoane? Când va decola? O clipă. (*Isabellei*): Când va decola avionul?

Isabelle: În ziua de Paști.

Robert (*la telefon*): În ziua de Paști. Sigur, sigur. Mulțumesc. Călătorie plăcută. (*Închide telefonul.*) Ce-a fost asta, Isabelle?

Isabelle: Ce-ai auzit. Oamenii fac rezervări de bilete.

Robert: Nu înțeleg.

Isabelle: Am dat anunțuri că s-a deschis o agenție pentru călătorii cu avionul care se prăbușește, trenul care se ciocnește de alt tren, vaporul care se scufundă. Încep să curgă cererile. Adu cârligul undiței. (*Robert aduce cârligul, Isabelle decojește un ou și înfinge cârligul în gălbenuș. Robert duce cârligul înapoi, în acvariu, apoi continuă să-i epileze Isabellei picioarele.*) Când o să înceteze ploaia asta? Extraordinar cum plânge copilul ăsta. Dar nu-l scot din cameră. (*Isabelle mișcă undița, încercând să prindă vreun pește. Îl privește lung pe Robert. Acesta observă.*)

Robert: De ce mă privești astfel?

Isabelle: Pentru că mi-am dat seama că ești un prost. Ce prost?! Imbecil, de-a dreptul. Tu nu faci altceva decât să râzi. Ai mintea și sufletul unui copil idiotizat. Te înșeli dacă îți închipui că am avut și eu un

rol obligându-te să te porți ca un copil, de frică să nu mori. Eram convinsă că inducându-ți stări infantile, organismul face o regresie și întinerește. Sau măcar încetinește îmbătrânirea. De aceea te puneam să spui alfabetul și tabla înmulțirii, să reciti poezii și să joci jocuri pentru copii. A fost însă inutil. Tu erai un copil. Trebuie că ai o sănătate de fier și că vei trăi o mie de ani. Sau nu vei muri niciodată. La tine hiperglicemia, hipertensiunea și febra sunt de fapt normale. Ești un monstru, Robert. (*De undeva, de pe stradă, se aud hohote de râs din ce în ce mai puternice.*) Oare ce se întâmplă pe stradă? Du-te să vezi, Robert.

Robert (*privind pe fereastră*): E o procesiune funebră.

Isabelle: Și de ce râd oamenii aceia?

Robert: Nu știu. E foarte bizar. Unii scot limba la alții, se gâdilă, aruncă cu ouă. Probabil ca să întrețină râsul.

Isabelle: Hai să aruncăm și noi în ei cu ouă. Du-te și adu ouă. (*Robert iese. Isabelle*

sprijină undița de perete și se apropie de fereastră. Robert intră cu un cofraj de ouă.) Haide, haide, până nu dispăre dricul după colț. Vreau să nimeresc mortul. *(Amândoi aruncă cu ouă și râd.)* L-am nimerit chiar în frunte!

Robert: Eu l-am lovit pe preot. Auzi cum înjură?

Isabelle: Îl vezi pe burtosul ăla din spațele dricului? Poc! Lovit direct în chelie!

Robert: Îl vezi pe polițistul ăla de pe trotuar care se îndreaptă spre cabina telefonică? *(Aruncă.)*

Isabelle: Extraordinar! L-ai lovit chiar în nas! Nu ratăm nici o țintă.

Robert: Polițistul a intrat în cabină și se uită la noi. Să plecăm de la fereastră.

(Sună telefonul.)

Isabelle: Trebuie să fie Margot. Răspunde tu. *(Robert se îndreaptă spre telefon.)*

Robert *(la telefon)*: Ascultă, Margot, este absolut obligatoriu să-mi spui ce mai faci. Poftim? În cazul acesta trebuie să fii un

polițist cu fața mânjită de ouă. (*Acoperă receptorul cu mâna.*) Isabelle, e chiar polițistul lovit de mine. (*Vorbind la telefon.*) N-am știut. Am spus și eu așa. Bine, nu ești numai polițist. (*Acoperă receptorul.*) Nu e numai polițist, e și fratele mortului. (*La telefon.*) Înțeleg, înțeleg. Primește condoleanțele mele. În ce problemă? A, da? N-am știut. Nu poate, dar am să-i transmit. Dar dumneata sigur ești în toate mințile? (*Închide.*) Te anunță că vei fi dată în judecată și că vei pierde negreșit procesul.

Isabelle: Dar nu eu am aruncat în el cu ouă.

Robert: Nu din această cauză, ci pentru că ai lipsit din cortegiu.

Isabelle: Cum am uitat, cum am putut să uit? Dar oricum nu mai puteam participa.

Robert: Vrei să mă faci să înțeleg? De ce ar fi trebuit să iei parte la acea înmormântare?

Isabelle: Pentru că am semnat un contract. Am câștigat bani buni atunci. Tocmai

renunșasem la meseria de pictor de morți și-mi mergea foarte prost.

Robert: Cu cine ai semnat contractul?

Isabelle: Cu mortul. Idiotul ăla a cheltuit o avere pentru ideea asta nebună. M-a distrat să semnez un contract prin care mă angajam să particip la înmormântarea lui, unde singurul lucru pe care-l aveam de făcut era să râd. Suma era seducătoare și, pe deasupra, nemernicul plesnea de sănătate. Dar cum și-or fi dat seama că eu lipseam?

Robert: Au făcut prezența a doua zi după apariția necrologului în ziare. Așa scria în contract. Că trebuia să vă prezentați la locuința mortului a doua zi după anunțarea decesului.

Isabelle: Nici n-am citit vreodată contractul acela. Asta înseamnă că trebuia să citească zilnic pagina cu necroloage din ziare. Ani de-a rândul. Ce idiot! Dar ia stai... din contractul acela rezultă că era suficient doar să faci o vizită la locuința mortului, nu și să participi la înmormântare. Numai acolo s-a

făcut prezența! Și atunci oamenii aceia de ce erau în cortegiu? Pentru că le făcea plăcere?

Robert: Nu, ci pentru că se va face iarăși prezența după înmormântare. Chiar mi-a spus fratele mortului că ar închide ochii că n-ai făcut vizita la domiciliu, dacă vei fi prezentă la cimitir.

Isabelle: Imbecilului nu i-a scăpat nici-un detaliu. Dar, oricum, nu contează. Să aruncăm mai departe cu ouă.

Robert: Nu mai avem în cine. Cortegiul trebuie că a ajuns la cimitir. Isabelle, începe să mă doară burta.

Isabelle: Ți-am spus eu? Mi-a venit o idee. Ce idee extraordinară mi-a venit! Robert, mai avem ouă?

Robert: Două cofraje.

Isabelle: Adu-le. (*Robert aduce ouăle.*)
Sunt toate de găină?

Robert: Da, cred că da.

Isabelle: Ne trebuie și de vrabie, și de rândunică, și de... din cât mai multe specii.
Robert, comandă la telefon ouă cât mai di-

verse. Eu le voi verifica acestora bănuțul.

Robert (*simulând că vorbește la telefon*):
Alo, alo, aveți ouă de vrabie? Dar de
rândunică? Și de pichere? Așteptați puțin.
(*Isabellei*): Vrem și de pichere?

Isabelle: Sigur că vrem și de pichere.

Robert (*la telefon*): Vreau și de
pichere. De pițigoi? (*Isabelle face semn din
cap că da.*) Și de pițigoi. De mierlă?
(*Isabelle aprobă.*) Vreau și de mierlă. Și de
struț. Da, doamnă, din fiecare câte...

Isabelle: Douăzeci de bucăți.

Robert (*simulând că vorbește la telefon*):
...câte douăzeci de bucăți. Mulțumesc,
doamnă. (*În tot acest timp Isabelle verifică
bănuțul ouălor, spunând: ăsta are, ăsta
are, ăsta nu are. Robert închide telefonul.*)
Ouăle vor sosi până diseară.

Isabelle: E foarte bine.

Robert: Sigur, e foarte bine. Dar, Isa-
belle, ce facem cu ele?!

Isabelle: Le clocim.

Robert: Le clocim?! Desigur, desigur.

Unde le clocim?

Isabelle: În acvariu.

Robert: Cum în acvariu?

Isabelle: Simplu. Fixând temperatura apei la nivelul celei de clocire.

Robert: Și de ce le clocim?

Isabelle: Ca să iasă pui, Robert. Vreau să am în acvariu o lume cât mai diversă. Nu ți se pare plictisitoare una numai din pești? Sigur, mulți pui nu se vor adapta. Unii, însă, da. Vor deveni acvatice. N-ar fi spectaculos să vezi înotând în jurul meu, pe lângă pești, găini acvatice? Pune ouăle cu bănuț în acvariu. *(Robert urcă pe scară, își dă seama că este absurd, coboară și aruncă ouăle în acvariu. Isabelle preia undița.)* Mai este gălbenușul în cârlig?

Robert: Este.

Isabelle: Acum, acum trebuie să cadă peștișorul. *(Robert coboară de pe scară, se așază pe scaunul scund și ia de pe jos cizmele cu tocurele defecte, ca să le repare.)* Ce fericit va fi Charles, când îl va mânca. Dar

nu, nu i-l dau. Nu trebuie să mănânce pește, că va face și el ce făcea nesuferita de Emma. Se va urca pe acvariu, ca să vâneze pești. Poate să și cadă în apă și să se înece. Robert, dă-mi, te rog, crema de piele. (*Robert i-o dă. Isabelle întinde crema pe picioare.*) Robert, care este temperatura de clocire la găini?

Robert (*ridicând cizmele în care-și băga mâinile*): Nu știu, Isabelle, îmi pare rău.

Isabelle: Va trebui să afli. Acelea sunt cizmele pe care le-am purtat în ziua când te-am cunoscut?

Robert: Da, Isabelle.

Isabelle: Urăsc cizmele astea. Ca și pe Simone. Mai ales pe ea. Deși a murit. Dacă n-ar fi fost ea, nu te-aș fi cunoscut niciodată.

Robert: Cine este Simone?

Isabelle: O bună prietenă. Cea mai bună prietenă. Făcea, ca și mine, portrete la comandă în fața magazinului unde erai tu angajat. În ziua aceea m-a provocat la o întrecere: cine face celeilalte mai repede portretul. Am acceptat. A terminat cu mult îna-

întea mea. Am privit portretul și am fost convinsă că a vrut să-și bată joc. Acolo era un bărbat. Înainte să reacționez în vreun fel, mi-a spus: dacă ai fi bărbat și ai avea 17 ani mai mult, așa ai arăta, și, în mod cu totul ciudat, mi-a arătat manechinul viu din vitrina magazinului. Uită-te la el, ca să te vezi pe tine. Atunci te-am văzut prima oară, deși privisem în vitrină în fiecare zi, înainte de a-mi instala șevaletul. Nu ți-am spus niciodată că ruperea tocului, chiar în fața vitrinei tale, nu a fost o întâmplare. Cât m-am străduit, ca el să se rupă. Voiam să se rupă. Și el s-a rupt. De aceea urăsc cizmele astea. N-ar fi trebuit să mi se rupă un toc atunci. Și nici tu n-ar fi trebuit să ieși din vitrină, să mă iei de braț, să mă duci înapoi și, în văzul trecătorilor, să încerci să-mi repari tocul. Ți dai seama ce nebunie ai făcut atunci? Cum să te mai miri că ai fost concediat? Și nici eu n-ar fi trebuit să mai vin a doua zi și încă să-ți aduc și toată încălțăminte, stricată de mine în acea noapte, să mi-o repari. Înțelege acum de ce-mi urăsc

toată încălțăminte? Ca și toate hainele. Mai ales din ziua aceea, când, în timp ce-mi luai probe pentru o rochie, mi s-a făcut rău și tu ai spus că nu trebuie să intru în panică, făcusem doar un bloc de ramură drept, cum ți se întâmplase și ție cândva, la aceeași vârstă, fix în aceeași zi, în timp ce probai un costum într-o croitorie. Se poate trăi cu el și o sută de ani, ai vrut să mă liniștești tu. Dar efectul a fost contrar. Robert, tu nu mi-ai vorbit niciodată despre ziua întâlnirii noastre. Ce impresie ți-am făcut, ce-ai gândit în clipa când mi-am rupt tocul...

Robert: Am simțit deodată că m-am îndrăgostit de tine.

Isabelle: O, nu. Nu așa, Robert. E prea banal.

Robert: Inima îmi bătea cu putere și puțin a lipsit să nu sparg vitrina.

Isabelle: Mult prea mediocru. Inacceptabil. Acela a fost un eveniment magic, imposibil de controlat. Cum să povestești despre el într-un mod neinspirat. Spune așa: era

iarnă, ninge și mătasea serii, în străluciri stinse de cristale, stătea să coboare...

Robert: Era toamnă și, deci, nu ninge.

Isabelle: Eu vreau să fie iarnă și să ningă. Nici atât lucru să nu am? Nici ce pot pune într-o povestire? Spune, Robert!

Robert: Era iarnă, ninge și ă, ă, ă... Mă doare din ce în ce mai tare burta.

Isabelle: ...și mătasea serii, în străluciri stinse de cristale, stătea să coboare.

Robert: Era iarnă, ninge și mătasea serii, în străluciri stinse de cristale, stătea să coboare.

Isabelle: Priveam un peisaj cu multă zăpadă...

Robert: Priveam un peisaj cu multă zăpadă...

Isabelle: ...decupat de ramele ca de tablou ale vitrinei...

Robert: ...decupat de ramele ca de tablou ale vitrinei...

Isabelle: ...când te-am văzut.

Robert: ...când te-am văzut. Nu mai pot!

(Iese precipitat. Se vor auzi gemete, apoi apa trasă la veceu.)

Isabelle: Ai intrat în cadru prin dreapta, ca o pată de culoare neașteptată, picurată din neatenție dintr-un penson, ce tulbură o clipă suprafața fixă, moartă, pe care, totuși, în final, o însuflețește, dându-i adâncimi și transparențe de palimpsest. Oricât de ciudat ar fi fost, transparentă mi s-a părut că erai, pată concentrată de lumină, hologramă, joc al unei oglinzi mutat în zăpadă. Când ai ajuns în centru, în centrul tabloului, al picturii mele, te-ai oprit brusc și ai rămas un timp cu brațele arcuite în afară și piciorul stâng îndoit înapoi. Păreai o pasăre ce se pregătea să-și ia zborul, ori o patinatoare înainte să înceapă alunecarea pe gheață. Am menținut imaginea chiar și după ce migraseși din ea, ca și pasărea, ca și patinatoarea, căci te eliberașem și de ele, ca să rămâi goală și pură, în afara oricărui înțeles, devenind astfel în timp efigie, blazon, mic grigri al memoriei mele.

(Începe să plângă. Revine Robert, încheie-

du-se la pantaloni. Se așază pe scăunel.)
Ce frumos! Ce frumoasă am fost, Robert!
Spune că am fost frumoasă!

Robert: Ai fost foarte frumoasă, Isabelle.

Isabelle (*plângând în continuare*): Dar sirena va fi și mai frumoasă. Spune!

Robert: Sirena va și mai frumoasă.

Isabelle: Mulțumesc, Robert. Să știi că atunci, în vitrină, gestul tău de a-mi scoate cizma, atât de ferm, a avut intensitatea luării absolute în posesie și o clipă am fost înspăimântată. Dar mi-a plăcut enorm, căci în același timp mi se părea de o tandrețe nesfârșită. Mai lasă-mă puțin, să închei povestirea. Așa... M-ai dus în vitrină, mi-ai scos cizma, n-ai putut repara tocul și atunci mi-ai rupt și celălalt toc, în aplauzele trecătorilor. Și acum încheierea! Era destul de târziu, dar, în mod inexplicabil, întunericul nu se lăsase. Plutea undeva deasupra blocurilor. Ei da, așteaptă un semn, desigur că ea îi va face semn să coboare, am gândit, în timp ce-ți urmăream cu

privirea mersul ușor împiedicat. Am început să râd și ți-am pus picioarele să râdă și ele. (*Începe să râdă.*) Să râdă de tine. Ai ieșit din cadru prin stânga și imediat ai făcut semnul. M-am îndepărtat de geamul vitrinei și tocurile cizmelor, rămase la mine, mi s-a părut că râd și ele. Asta a fost. Aplauze. (*Robert face tocurile „să râdă” și aplaudă.*) Te mai doare burta?

Robert: Nu mă mai doare.

Isabelle: Începi să te purifici. (*Sună telefonul.*) E Margot. Ea trebuie să fie. Răspunde, Robert! Repede.

Robert (*ridicând receptorul*): Ascultă, Margot, este absolut obligatoriu să-mi spui ce mai faci. Pardon? Desigur, desigur. Îmi notez. Douăzeci de bilete pentru avion, cincisprezece pentru vapor și treizeci pentru tren. În prima zi de Paști. Da, toate. Călătorie plăcută! (*Închide telefonul.*) E o nebunie, Isabelle. Cum te vei descurca mai departe?

Isabelle: Simplu. Până la Paști voi convinge o companie de aviație, una de naviga-

ție și căile ferate să dea curs proiectului meu de afaceri.

Robert: Sper să reușești. (*Sună telefonul.*) Acum trebuie să fie Margot. (*În receptor*): Ascultă, Margot! Ă, ă, ă! (*Șoptit, Isabellei*): E primarul Parisului. (*La telefon*): Scuzați-mă, domnule primar... Vă rog! A, nu, îmi pare rău, Marcel Proust a murit pentru totdeauna. Și eu regret. Domnule primar, sper să nu mi-o luați ca pe o impolitețe, dumneavoastră, domnule primar, știți care este temperatura de clocire la găini? Nu face nimic. La revedere, domnule primar. (*Închide telefonul.*) Nu știe care e temperatura, dar mi-a promis că pune pe cineva să se intereseze și să mă sune.

Isabelle: De ce te-a căutat?

Robert (*întorcându-se la scaun*): Ca să mă roage să reiau o veche meserie.

Isabelle: Ce meserie?

Robert: De statuie. De statuie vie. Multă vreme am fost Marcel Proust și apăream în diferite locuri ale Parisului. Altul era Hugo,

altul, Balzac. Asta cu mult înainte de a te cunoaște pe tine. A fost o modă. Astăzi cred că n-ar mai avea succes.

Isabelle: Și de ce ar vrea s-o reia?

Robert: Și-a adus aminte de o glumă pe care am făcut-o cândva și ar vrea s-o fac din nou. Eram amplasat în fața Luvrului și regina Angliei, aflată într-o vizită oficială, tocmai ieșea din muzeu. S-a oprit în fața mea și m-a privit emoționată. S-a interesat de numele sculptorului, primarul i l-a spus, ea a pretins că-l cunoaște și că e un mare artist și exact în clipa în care m-a privit, ușor nedumerită, în ochi, eu m-am aplecat brusc și am scos limba la ea. Ha, ha, ha! (*Începe să râdă și Isabelle.*) Era să leșine. Ei, acum ar vrea să repet gluma cu Margaret Thatcher. Am și acum soclul statuii și hainele îmbibate cu ghips cu care m-am îmbrăcat atunci.

Isabelle: Robert, știi ce mi-aș dori cel mai mult acum? Să fii Marcel Proust. Învelește-mă, Robert. Eu eram regina Angliei și tu scoteai limba la mine. Ha, ha, ha!

Robert: Știu eu, Isabelle...

Isabelle: Haide! Te rog, Robert! (*Robert iese.*) Ce ne vom mai distra! (*Sună telefonul. Isabelle pune scaunul în mișcare și se apropie de telefon.*) În sfârșit, Margot. (*La telefon*): Draga mea...Poftim? A, da... Mulțumim, mulțumim. Transmiteți primarului Chirac salutările noastre. Da, îmi notez. Sunteți foarte amabil. 40 de grade. E perfect. Dar la struț? Da, da. La pinguin? Bine. Sigur, mă interesează și la crocodil. Oho! Rândunica? Dar de unde știți? A, aveți un catalog. Pițigoii? Da. Asta la mierlă...Mulțumesc încă o dată. Vă rog să-i mai transmiteți domnului primar că-i dorim să găsească foarte repede un nou Marcel Proust. (*Închide. Ridică undița și continuă să pescuiască și să întindă crema pe picioare, masându-le.*) Unul cu o limbă cât a lui monsieur Albert. Iartă-mă, monsieur Albert. Te-am neglijat atât de mult în ultima vreme. Trebuie să înțelegi că nu mai am timp de tine. Nici de Charles nu am. De fapt, de nimeni. L-ai cunoscut pe Charles?

Sigur că l-ai cunoscut. Te-a durut, când te-a trântit pe hol? E un obraznic și, dacă va continua să fie agresiv, ai promisiunea mea că-l voi pedepsi foarte aspru. Ce-ai mai îmbătrânit, monsieur Albert... Iartă-mă. Și moartea îmbătrânește. De mult mă gândesc că ar trebui să-mi plătesc datoria pe care o am față de tine. Nu ți-am spus-o niciodată, o spun însă acum: îți sunt recunoscătoare, monsieur Albert. Nu mi-ai fost numai un prieten, ci și un desăvârșit maestru. M-ai făcut să mă simt o femeie superioară. Să iubesc singurul organ care merită iubit și acela e creierul. Fii cuminte, Gustave! În genunchi, în genunchi! (*Intră Robert, având înfățișarea lui Marcel Proust și împingând un soclu pe care scrie: Marcel Proust 1871 – 1922. Din cauza hainelor pietrificate, are un mers extrem de rigid și mișcări ale brațelor sacadate. Începe să râdă.*) Uite ce surpriză ți-am făcut, monsieur Albert. Ți l-am adus pe Marcel Proust. Nu v-ați întâlnit în viață, vă întâlniți în moarte în casa mea.

Trebuia să vă întâlniți. (*Robert așază soclul lângă monsieur Albert, potrivește scara, urcă pe soclu, verifică mai multe poziții și rămâne împietrit.*) Vai, ce emoționată sunt! Marcel Proust se află în casa mea. Ce păcat că, că are o atitudine mai, mai specială față de femei. Ce să-i spun? Marcel Proust, temperatura de clocire la găini este de 37 grade. Poate vrei să știi care este la rață? La rață este de 39 grade. La berze de 38, la lebede de 39, la cocostârc de 37. A Albertinei cât era? M-am zăpăcit. Albertine nu clocea. Dar tare ți-ai fi dorit să clocească. Ha, ha, ha! Sigur, e o impolitețe. Iartă-mă, Marcel Proust. Ai spus că te apleci și scoți limba la mine. A, da, eu trebuia să fiu regina Angliei. Uite, sunt regina Angliei. Trec prin fața ta. Ce-am să mă mai sperii. Apleacă-te și scoate limba! Robert, fă-l pe Marcel Proust să se aplece și să scoată limba la mine. Sper că n-ai murit, Robert. Robert, ieși dracului afară din Marcel Proust. Numai el e mort, tu nu. Nu mă speria, Robert. Robert, dă-te jos de pe

soclu și repară-mi încălțăminte și hainele. Îți promit că te voi lăsa să-mi termini rochia, ultima rochie, care ar fi trebuit să fie cea mai frumoasă dintre creațiile tale. Voi sta în vârful cozii și tu îmi vei face câte probe vei vrea. Află că te-am iubit mult, Robert, mai mult decât poate iubi oricare altă femeie un bărbat. Dar trebuia să se întâmple ceea ce se întâmplă. (*Se înalță în scaun, ajunge cu brațele la picioarele lui Robert și le înlănțuie. Robert se apleacă brusc și scoate limba la Isabelle, care se sperie și cade pe scaun și de acolo jos.*) Ce m-am speriat, ce m-am speriat! Dar ce fericită sunt. Nu știu de ce m-am speriat așa.

Robert: Pentru că nu l-ai iubit niciodată pe Marcel Proust. Nimeni nu l-a iubit. Isabelle, de ce nu l-a iubit nimeni pe Marcel?

Isabelle: Nu știu, Robert. Poate pentru că avea ceva morbid. Copilul a fost bolnăvicios, adultul, un bolnav incurabil. Nimeni nu suportă imaginea vie a morții. Robert, coboară de pe soclu și ridică-mă în cărucior.

(Robert coboară, cu aceleași mișcări sacadate și cu mare greutate o așază pe Isabelle în scaunul cu rotile. Isabelle îl privește lung.) Ce ochi frumoși avea Marcel... Ochi în care pare că mai sunt niște ochi, în care iarăși se află alți ochi. Marcel a fost tot timpul un copil. Știi de ce s-a claustrat spre sfârșitul vieții?

Robert: Din cauza bolii și ca să scrie.

Isabelle: Nu, ca să umble prin casă în pantaloni scurți cu breteluțe. Sunt sigură că menajera lui, singura confidentă adevărată, o va spune. Nu se poate ca madame Céleste Albaret să nu scrie o carte de amintiri. Ce titlu crezi că-i va pune?

Robert: *Monsieur Proust*?

Isabelle: Nici pe departe.

Robert: *Proust et le temps*?

Isabelle: Nu.

Robert: *Proust c'est le temps*?

Isabelle: Mai ai o încercare.

Robert: *Proust et le printemps*.

Isabelle: Ai greșit. *Copilul cu pantalonii*

scurți. Acesta va fi titlul. (Isabelle reia pescuitul, iar Robert se așază pe scaunul scund și continuă să repare cizmele.) Robert, din ce cauză s-a retras Marcel complet din lume?

Robert: M-ai mai întrebat, Isabelle. Și tot tu ai dat răspunsul corect: ca să umble nestingherit prin casă în pantaloni scurți cu brețeluțe.

Isabelle: Asta este evident. Dar de ce?

Robert: Regresie ad uterum? Poate că în ultima zi de viață madame Céleste Albaret l-a îmbrăcat în scutece?

Isabelle: Ca să-și reinventeze mama. Gândește-te. Când a cunoscut-o, madame Céleste Albaret era o slujnicuță, o țărăncuță aproape analfabetă. Înaintea morții lui devenise o femeie cultivată, distinsă și rafinată. Marcel și-a recuperat mama. Aceasta a fost marea lui operă. Nașterii sale i-a răspuns printr-o naștere a lui. Ce frumos! Și poate că da, în ultima zi o va fi rugat pe madame Céleste Albaret să-l pună în scutece. Mama re-

găsită reinventează nașterea. Madame Céleste Albaret ne-o va spune, cu siguranță. De ce mă privești așa, Marcel?

Robert: Chipul tău capătă trăsături masculine, Isabelle.

Isabelle: Marcel!

Robert: Sâni se resorb și lasă în loc niște pectorali bine reliefați. Privește-ți brațele. Bicepșii sunt mult mai pronunțați.

Isabelle: Taci, homosexualule.

Robert: Dacă mă uit bine, ți-au apărut și tuleie. În curând, vei avea o mustăcioară seducătoare.

Isabelle: Eu nu sunt Reynaldo Hahn!

Robert: Vei fi o sirenă mascul.

Isabelle: Robert, sfârșește cu insultele!

Robert: Nu glumesc, Isabelle. Probabil Margot te tratează cu testosteron și steroizi.

Isabelle: Nu poate fi adevărat. Dar, dacă este, o ucid. Dar nu este. Sigur nu este. E o răbufnire a ta de ură. Robert, nu e bine ca soclul acela să rămână gol.

Robert: Vrei să urc iarăși pe el?

Isabelle: Nu. Cu un Proust mort mi-ar veni să plâng. Cu același Proust mort. Cred că nu și-a dorit niciodată să fie același. Să punem alt Proust acolo.

Robert: Ce Proust mai avem noi în casă?

Isabelle: Charles.

Robert: Isabelle, Charles nu există.

Isabelle: De ce nu există Charles?

Robert: Pentru că nu l-am cumpărat.

Isabelle: A! Atunci Emma.

Robert: Nici Emma nu mai există.

Isabelle: Dar ce i s-a întâmplat Emmei? Ai aruncat-o pe fereastră? Știam că n-o iubești, dar nu mi-am închipuit niciodată că vei fi în stare s-o arunci pe fereastră. Tu ți-ai fi dorit tot timpul un motan.

Robert: Ai ucis-o tu, Isabelle. Cu satârul.

Isabelle: A! Da, da, îmi aduc aminte. Cât de neplăcut a fost! Mă mânjiseam toată de sânge. Dar să știi că a meritat-o. Știi de ce? Intrase în călduri și eu i-o interzisesem. De ce crezi că i-o interzisesem? Ca să nu nască. Doamne, cât de mult mă oripila ideea că va

naște și puișorii vor fi mâncați. Până la ultima gheruță.

Robert: Cine să-i mănânce, Isabelle?

Isabelle: Cum cine? Charles. Tatăl.

Robert: Dar ți-am spus că Charles nu există.

Isabelle. Ar fi existat. L-ai fi adus tu sau ar fi venit singur, sărind pe fereastră atras de feromonii Emmei. Dar mai degrabă l-ai fi adus tu. Ha, ha, ha! Robert, pune ultimul meu mort în locul mortului Proust.

Robert: Care mort?

Isabelle: Ultimul mort pictat de mine. Tabloul a rămas sub masă. Ia-l de acolo și pune-l pe soclu. *(Robert se ridică de pe scaun, scoate tabloul de sub masă și-l așază pe soclu. Cu aceleași mișcări greoaie.)* E mult mai expresiv în tablou. Ca statuie, sigur omul e mort. Într-un tablou sunt toate șansele ca el să fi fost viu în momentul pictării, să fie viu. De fapt, e viu. Robert, Proust de acolo e viu. Trebuie să ștergem anul morții. Sau să-l acoperim cu ceva. *(Se apleacă, găsește pe jos un pantof, ia niște*

cuie, ciocanul de cizmar și bate în cuie pantoful în dreptul anului morții.) Acum, uite ce ai de făcut tu. Iei ouăle fără bănuț și le pui de jur-împrejurul tabloului. (*Robert va lua ouăle de pe jos și la va pune pe soclu.*) Ce nume să-i dăm acestui ansamblu sculptural, de fapt, instalație?

Robert: Proust nemuritorul.

Isabelle: E prea simplist. Și pleonastic. Ne trebuie ceva mai relativizant. Poate ne dai o sugestie, monsieur Albert? Uite-l cum scoate limba la noi. Nu e frumos, monsieur Albert. Ascult?

Robert: Proust și relativitatea.

Isabelle: Nu e chiar inspirat.

Robert: Einstein și timpul pierdut.

Isabelle: Fără ironii. Îți dai seama, Robert, acești oameni au avut un interval de viață comun, dar nu s-au întâlnit niciodată. Ce-ar fi făcut, dacă s-ar fi întâlnit?

Robert: Ar fi tăcut.

Isabelle: Nu cred.

Robert: Ar fi jucat șah.

Isabelle: Nu. Ar fi inventat un joc de copii. *Proust înconjurat de ouă sterpe*. Aceasta este titlul instalației.

Robert: N-am fi găsit unul mai bun.

Isabelle (*reluând pescuitul*): Robert, deschide instalația de încălzit apa din acvariu. Fixează temperatura la 37 grade. Era să uităm.

Robert: De ce la 37 grade?

Isabelle: E temperatura de clocire la găini. N-am pus deja ouăle în acvariu? (*Robert pornește instalația.*) Robert, spune-mi că nu mi apar trăsături masculine.

Robert: Nu ți-au apărut trăsături masculine, Isabelle. A fost o mică răutate.

Isabelle: Robert! Robert!

Robert: Isabelle, cârligul e gol. Nici urmă de gălbenuș. Cum o să prinzi vreun pește așa? Gălbenușul n-a fost o momeală bună.

Isabelle: Ce facem în cazul acesta, Robert? Mă vor invada peștii. Păsările acvatice

nu vor avea loc de ei. Nu concep să existe mai mult de doisprezece.

Robert: Sîiit! (*Se îndreaptă tiptil spre un ungher al încăperii. Stă la pîndă. Lovește cu palma în perete.*) O muscă! Am prins o muscă. E o muscă verde. Știi unde apar muștele verzi? În preajma cadavrelor. Va fi venit din cimitir. Isabelle, avem momeală. (*Pune musca în cârligul undiței. Coboară de pe scară și revine la scaun. Este abătut.*)

Isabelle: Ce s-a întîmplat, Robert?

Robert: Mi-e milă de muscă. Tocmai depunea ouăle. Erau lipite de fund. Se aude soneria de la intrare. (*Nu se aude nici o sonerie.*) Cine să fie?

Isabelle: Să fi venit Margot? Du-te să vezi. (*Robert iese.*) Ce-ai spus? Nu, monsieur Albert. Fii cuminte, Gustave. Altfel, te duc înapoi la spital. A trecut vremea aceea. Nu mă mai încântă performanțele gândirii. Mai bine să ascultăm ploaia. Se topește cosmosul. Cosmosul tău, monsieur Albert. Cum să nu scoți limba la el? Tu ai văzut gălbenu

șul dizolvându-se în apa din acvariu? Era ca un soare, nu-i așa? Într-o explozie mută. Nu putea să-ți scape o astfel de imagine. Îmi pare rău că n-am văzut și eu gălbenușul explodând.

Robert (*intrând și simulând că are o cutie în brațe; râde*) Au sosit ouăle!

Isabelle: Care ouă?

Robert: Ouăle comandate. De porumbel, rândunică, pichere, pinguin, struț.

Isabelle: Și râzi de ele?

Robert: Nu de ouă râd. De băiatul de la magazin, care le-a adus. Bună ziua, domnule Proust. Vă mai doare piciorul? Așa mi-a spus. (*Râde din ce în ce mai mult.*) Mă mai doare, i-am răspuns. Când eram statuia lui Proust, băiatul ăsta m-a înțepat cu un cuțit în picior, pentru că pierduse un examen de literatură din cauza mea. Ha, ha, ha!

Isabelle: Și ce e de râs?

Robert: Nici eu nu știu ce e de râs. (*Simulează că scoate ouăle, de diferite mărimi, din cutie.*) Cât n-aș da să-l văd și pe cel care

mi-a aruncat un ou în frunte. Exact în același moment în care un porumbel mi s-a găinățat pe creștet. (*Începe să râdă și Isabelle.*) Ca și pe fetița care mi-a dat foc la haine. Ca și pe acela care mi-a băgat în buzunare pui de șoa-rece abia fătați. (*Simulează că pune ouăle în acvariu. Continuă să râdă amândoi.*) Ca și pe homosexualul care mă hărțuia. Stătea tot timpul lângă mine și-mi arunca fel de fel de obscenități. Iată pentru câte îmi ești dator, Marcel Proust! (*Se oprește din râs.*) Isabelle! Isabelle, au mai apărut cinci pești. Am numărat bine, să știi. (*Isabelle continuă să râdă.*) Unul se naște chiar acum. Știi ce face? Strâmbă din mustăți. Mă, caraghiosule! Te strâmbi la mine? Dacă te prind, te fac mo-meală. Întâi arșice. (*Coboară de pe scară.*)

Isabelle (*continuând să râdă*): Robert, ridică temperatura apei la 45 de grade.

Robert (*agitându-se și scărpinându-se*): De ce?

Isabelle: Să începem clocitul cu ouăle de struț.

Robert: Dar se strică celelalte. Se fierb.

Isabelle: Nu-i nimic. Punem altele. (*Robert modifică temperatura.*) De ce te scarpini?

Robert: Mă mănâncă ceva. Pare să fie niște insecte. (*Revine la scaun.*) Dar tu de ce râzi?

Isabelle: Râd de monsieur Albert. Îmi spune că nu e bine să renunț la gândire. Robert, nici nu știi cât de mult m-am distrat cu monsieur Albert. Ce satisfacții răvășitoare aveam! El făcea ecuații, iar eu verificam mecanica subtilă a cosmosului. Uite-l, începe să plângă. Plânge ca un copil, că-l refuz.

Robert (*ducând mâna sub haină*): Am prins un păianjen. În hainele astea s-au cui-bărit fel de fel de insecte.

Isabelle: Să nu le omori. Pune-le în trusa medicală, să le ținem ca momeală. (*Robert pune păianjenul în trusa medicală.*) Bine, monsieur Albert. Dar e pentru ultima oară. Să știi că eu doar ascult. Un cuvânt nu scot. Robert, unde-i telecomanda? (*Robert*

găsește telecomanda printre hainele de pe jos și i-o dă Isabellei.) Să începem.

Robert: Am prins și o ploșniță. (*O pune în trusă.*)

Isabelle (*deodată, neliniștită*): Robert, sigur astăzi este ziua în care ai aflat că ești bolnav de tuberculoză? Gândește-te bine, Robert. Poate mâine, sau peste o săptămână.

Robert: Mi-aduc bine aminte, Isabelle. Astăzi este ziua.

Isabelle (*tușind*): Și tu de ce dracu' nu mori?

Robert: De ce să mor?

Isabelle: Pentru că ți-am dat otravă. Pastila pe care-ai înghițit-o n-a fost un laxativ. Ai făcut diaree degeaba. Ha, ha, ha! Sau poate că este efectul otrăvii. Ah, cum mai plânge copilul ăla. O clipă nu s-a oprit din plâns. Monsieur Albert, ești un monstru. Iar tu, Gustave, un obraznic. Ascultă, ascultă, Robert. Ce se aude?

Robert: E ploaia, Isabelle.

Isabelle: Nu, aici, în casă. Pe hol. Pare

să picure. Pare că plouă în casă. Du-te să vezi, Robert. (*Robert iese.*) Lasă-mă în pace, monsieur Albert. Doamne, cum mă mai doare capul.

Robert (*de afară*): Ai avut dreptate, Isabelle. E o inundație în apartamentul de deasupra. Picură în patru locuri. Dar nu-i așa că m-ai mințit că m-ai otrăvit?

Isabelle: Pune vase și bate în tavan. Să nu lăsăm apa să ajungă la noi. Sau în camera copilului. Mark! Dumnezeu, cum am putut să uit? Nu mi-o voi ierta niciodată. Robert, astăzi este ziua de naștere a lui Mark. Cum am putut să uit, cum am putut să uit. Ce mamă denaturată sunt. Robert, trebuie să pregătim aniversarea. Te rog să mă ajuți, Robert. (*Lui monsieur Albert*): Cum să mai știu teoria Kant-Laplace, idiotule? Chiar vrei să-l las pe Gustave să te sfâșie? Privește cum îi strălucesc ochii de gelozie. (*Sprijină undița de perete și se apropie de masă. Face curățenie. Intră Robert.*) Robert, tu aduci tortul și șampania. (*Robert iese.*) Ce bine că ieri n-am

uitat și am făcut toate cumpărăturile. Eu pregătesc cadoul. Unde Dumnezeu am pus cadoul? Să nu uiți lumânările. Cinci. Da, l-am ascuns după acvariu. (*Scoate o cutie de după acvariu și o pune jos, lângă masă. Robert intră, aducând tortul, șervețele, farfurioare și lingurițe. Așază totul pe masă.*) Să faci repetiție în gând. Așa fac și eu.

Robert: Ce repetiție?

Isabelle: A cântecului de aniversare. Și să ai chibritul pregătit. Cred că totul e-n regulă. Mă duc să-l aduc pe Mark. Tu stai în dreptul ușii și bați din palme. Doamne, Dumnezeule! Dar nu sunt îmbrăcată! Cum o să apar așa la aniversarea fiului meu? Robert, scoate rochia de pe manechin. Cea mai frumoasă rochie făcută vreodată. Așa spuneai. Și eu refuzam s-o îmbrac. Uite, o îmbrac acum. Niciodată nu m-am uitat cu atenție la ea. Sper să nu fie o rochie de mireasă. (*Robert scoate rochia.*) Ce frumoasă este! Mulțumesc, Robert. Uite, mă ridic de pe scaun. Eu stau în vârful cozii și tu mă îm-

braci cu rochia. (*Încearcă să se ridice și cade de pe scaun.*)

Robert (*îmbrăcând-o pe Isabelle, culcată pe podea*): Isabelle, astăzi am căzut într-o groapă plină ochi cu apă. Da, îmi amintesc foarte bine. Astăzi a fost. Acum șaptesprezece ani. S-a întâmplat în grădina unui prieten.

Isabelle: Și tot astăzi ți s-a spus că ești bolnav de tuberculoză.

Robert: Nu, în privința bolii am greșit. Nu ziua, ci anul. Am greșit cu un an.

Isabelle (*râzând*): Înseamnă că Margot nu mă va anunța că sunt bolnavă de tuberculoză. Oricum ar fi fost imposibil. Iar să cad într-o groapă este evident că nu se poate. Robert, unde este celălalt ou fiert?

Robert: A rămas pe jos, printre haine.

Isabelle: Caută-l. Sper să nu-l fi mâncat blestematul de Charles. Până la urmă tot îi vom tăia coada.

Robert (*ridicând o haină*): Uite-l. E oul tău spart. Dar ce vrei să faci cu el?

Isabelle: Îi fac un soare lui Mark.

Robert: Ce-i faci?!

Isabelle: Un soare. (*Ia oul și-l decojește.*) Robert, azi-noapte am visat că încercam să mă convingi să mă droghez. De fapt, mă obligai. Îmi legaseși brațele la spate și, râzând, îmi spuneai că nu știu ce pierd. Ai scos o seringă și atunci eu, cu un suprem efort de voință, am făcut să apară în perete o ușă, pentru că am uitat să-ți spun că ne aflam într-o încăpere fără uși sau ferestre. Am dispărut pe ușă și am ajuns în stradă, în dreptul spitalului Salpêtrière. Eram convinsă că tu ai rămas în încăperea aceea. Deodată, sărind peste clădirea spitalului, pe niște picioroange care s-au scurtat când au atins caldarâmul, și-a făcut apariția doctorul Charcot. Ți-a făcut plăcut de mine, am gândit, dar el și-a tras, ca pe o mască, pielea de pe față, repede i-a crescut alta la loc și noua față am văzut cu spaimă că era a ta. Ai scos seringă și mi-ai spus că a venit timpul să mă droghez. Atunci, eu am făcut să apară sub tălpile tale o

gură de canalizare, tu ai căzut în ea, am fugit de acolo, m-am dus acasă, l-am pus pe Charles să-mi roadă frânghia cu care-mi legaseși brațele și am deschis robinetul din bucătărie, pentru că mi se făcuse sete, dar, în loc de apă, din robinet ai curs tu, erai ca un peștișor, subțire și transparent, mi-a venit o idee și am strigat: Charles! Charles! Charles a venit mieunând și cu limba scoasă și salivând de plăcere, pentru că-i mirosise a pește, i-am arătat peștișorul și el l-a înghițit într-o clipită. Dar n-am fost sigură că nu vei apărea din nou și l-am pândit pe Charles, când a mers la cutiuță, să văd dacă nu vei ieși de sub coada lui, dar el mi s-a părut că are o privire rătăcită și metalică, de drogat și atunci m-am trezit. Tu dormeai cu fața în sus și sforăiai, de se clătinau pereții.

Robert: Iartă-mă, draga mea.

Isabelle: Pentru ce să te iert?

Robert: Că am vrut să te droghez.

Isabelle: Robert, unde ții drogurile?

Robert: Isabelle!

Isabelle: Unde sunt ascunse?

Robert: Dar eu nu mă droghez, draga mea. Gata, am terminat. Ești cu mult mai frumoasă decât mi te-am imaginat. Și mi te-am imaginat cât am putut eu de frumoasă. Isabelle, spune-mi că nu m-ai otrăvit.

Isabelle (*tremurând în timp ce este așezată pe scaunul cu rotile*): Simt că mă sufoc, Robert. (*Începe să tușească.*) Mă sufocă blestemata asta de rochie. Nu trebuia să mă îmbrac cu ea. Nu trebuia. Parcă se strânge și mă obligă să mă micșorez, iar tu te pregătești să-mi injectezi drogul. (*Trage de rochie și-o sfâșie în câteva locuri.*) Robert, nu vreau să mă droghez.

Robert: Liniștește-te, Isabelle, liniștește-te.

Isabelle (*revenindu-și*): Să mă fi strâns rochia pentru că m-am îngrășat? Robert, ți se pare că m-am îngrășat?

Robert: Nu, draga mea.

Isabelle: Atunci, ai făcut dinadins rochia mai strâmtă. Să mi se pară mie că m-am în-

grășat. Ești un ticălos, Robert. Să fii sigur că în curând vei muri. Otrava își face deja efectul.

Robert: Am făcut rochia exact după dimensiunile tale.

Isabelle: Atunci, m-am înșelat. Dar, Robert, trăsături masculine mi-au apărut? Dacă da, semăn cu tine? Liniștește-te. Nu, nu te-am otrăvit.

Robert: Isabelle, nu trebuie să-l lăsăm pe Mark să aștepte prea mult.

Isabelle: Vai, cum am uitat. Mă duc să-l aduc. Tu aprinde lumânările de pe tort, pregătește paharele de șampanie și farfuriile și vino în pragul ușii, să bați din palme când intrăm. (*Isabelle iese, împingând roțile scaunului Robert aprinde lumânările și se apropie de ușă.*) Dragul meu Mark! Ce băiat mare te-ai făcut! Și ce aniversare ți-am pregătit! Să nu uiți niciodată că te iubesc. Haide, Mark! Să înceapă petrecerea! (*Isabelle revine, ținând în brațe un tablou. Robert bate din palme și încearcă să cânte.*) Nu acum, Robert.

După ce tăiem tortul. (*Se apropie de masă și pune tabloul pe scaun. În el este pictat un copil.*) Soarele acum! Soarele lui Mark! (*Ia gălbenușul de pe masă și-l așază pe rama tabloului.*) Robert, nu-i așa că Mark este cel mai drăgălaș copil din lume? (*Robert încearcă să desfacă sticla de șampanie.*) Nu acum, Robert. Robert, ție nu ți se pare că Mark este cam palid?

Robert: Din cauza emoției, draga mea.

Isabelle: Mă tem să nu fie bolnav. Robert, adu-mi un penson și o culoare roșie. Să-i mai pun roșeață în obraji.

Robert: Dar nu este nevoie, Isabelle. Coloristica este perfectă.

Isabelle: Ești convins, Robert? Dar proporțiile?

Robert: Perfecte și ele. Mark e o capodoperă.

Isabelle: Cum să fie Mark o capodoperă?! Mark este un copil foarte reușit.

Robert: Tabloul, am vrut să spun.

Isabelle: Care tablou?! Acolo, pe scaun,

e Mark și Mark e un copil foarte reușit. Și sănătos. M-am înșelat, când am spus că e cam palid. Cadoul! Acum trebuie să-i dau cadoul lui Mark. Închide ochii, Mark. (*Ia cutia de jos.*) Ce avem noi aici? Ce cadou va primi Mark? (*Scoate din cutie o păpușă-fetiță și o pune în picioare dinaintea tabloului.*) O păpușăăă! Nu-i așa că-i frumoasă, Mark? E cea mai frumoasă păpușă din lume. (*Lui Robert, șoptit*): Robert, nu ți se pare bizar că i-am cumpărat lui Mark tocmai o fetiță? De ce i-am cumpărat o fetiță?

Robert (*șoptit*): Poate din cauza traumei tale din copilărie.

Isabelle: Care traumă din copilărie? Și vorbește mai încet, să nu ne audă Mark.

Robert (*tare*): Aceea apărută în urma întâmplării din magazinul de jucării. Unde te rătăciseși de mama ta și un băiețel i-a cerut tatălui lui să te cumpere, pentru că era convins că ești păpușă.

Isabelle: Dar asta ți s-a întâmplat ție, Robert. Pe tine a vrut o fetiță să te cumpere. Mi-

aduc bine aminte. Ce-am mai râs când mi-ai povestit! Ca și de mărturisirea că din acel moment a început să-ți fie frică de femei. Dar, evident, dacă ți s-a întâmplat ție, mi s-a întâmplat sigur și mie. Trebuie că ai dreptate. Până la un punct, așa s-au petrecut lucrurile. Dar asta a încetat. Robert, ce ți s-a întâmplat ție astăzi, când aveai vârsta mea?

Robert: Am căzut într-o groapă plină ochi cu apă și foarte adâncă.

Isabelle: Vezi? N-o să mi se întâmple și mie. Este imposibil ca eu să cad astăzi într-o groapă plină ochi cu apă și foarte adâncă. În mod sigur, din cauza acelei întâmplări din copilărie, i-am cumpărat lui Mark o fetiță. Peste ani, m-am oferit băiețelului de atunci. Robert, asta nu e o cedare? Dar să lăsăm. Mark, îți place fetița? Sigur că-ți place. Ce frumos te vei juca cu ea. Acum, Mark, stinge lumânările, iar tu, Robert, destupi sticla de șampanie. Și cântăm. (*Isabelle ridică tabloul și-l apleacă în față. Cântă, împreună cu Robert, un cântec aniversar.*) Să le stingi pe

toate dintr-o suflare. Pe toate cinci. Suflă, Mark! (*Clatină tabloul, dar lumânările nu se sting.*) Încă o dată, Mark! Plămânii tăi sunt sănătoși, suflă cu putere. (*Robert scoate dopul sticlei de șampanie și toarnă în pahare. Lumânările nu se sting.*) E ultima oară, Mark. Trebuie să reușești. Scrum să se facă cei cinci ani. (*Iarăși lumânările nu se sting. Isabelle se enervează.*) Ești idiot? Nu poți stinge niște biete lumânări? Idiotule! Mai bine te țineam mai departe închis în casă. (*Lovește tabloul de tort, apoi de masă, până când îl sparge.*) Aveai nevoie de aniversare...

Nu știu ce-a fost în capul meu. De fapt, aniversarea era un fel de înmormântare a mea. Criminalule! N-ai fi ezitat să mă ucizi. Sunt sigură. De ce m-ai fi cumpărat din magazinul de jucării, dacă nu pentru că vroiai să mă ucizi? Mutilându-mă. Rupându-mi pe rând o mână, un picior, apoi gâtul.

Robert: Isabelle, l-ai omorât pe Mark.

Isabelle: Da? Foarte bine, foarte bine.

I-am luat-o înainte. Dar, Robert, acesta nu

este Mark. Este un biet tablou. Făcut de mine de dorul lui. Vai, ce dor mi-e de Mark! El este viu, Robert, și astăzi împlinește cinci ani. Cine știe unde este el acum. Într-un orfelinat, înfiat de o familie străină... A fost cu tatăl său până anul trecut, când acesta a murit. Nici nu știi ce rău îmi pare că l-am abandonat după naștere. Robert, soarele! Unde o fi soarele?

Robert: Care soare?

Isabelle: Soarele lui Mark. Nu știu ce s-a întâmplat cu el, când l-am omorât pe Mark. Monsieur Albert, ce s-a întâmplat cu soarele? Tu trebuie să știi. Sigur, a explodat, apoi l-a mâncat Charles, bucată cu bucată. Robert, știi cum s-ar răzbuna fiica ta peste un an, dacă mă vei părăsi și te vei întoarce în România?

Robert: Isabelle, eu nu am nici o fiică.

Isabelle: Cum să nu ai o fiică?

Robert: De ce aş avea o fiică?

Isabelle: Dintr-un motiv foarte simplu: pentru că eu am un fiu. Dacă eu am un fiu,

cu necesitate tu ai o fiică. Iubita aceea a ta a născut-o. Eva parcă se numea. Dacă tu nu știi că ai o fiică, nu înseamnă că ea nu există. Și se va răzbuna. Știi cum? Aducându-te în situația de a-ți ucide tatăl.

Robert: Dar tatăl meu e mort. S-a sinucis.

Isabelle: Și eu am crezut că mama s-a sinucis, după ce și-a asasinat iubitul, logodnicul meu. Dar ea nu s-a sinucis, doar și-a înscenat sinuciderea. În realitate, și-a omorât sora geamănă, o nebună care hoinărea pe străzi, și s-a substituit ei. Mătușa mi-a spus. Mătușa în casa căreia l-am născut pe Mark. (*Continuă să-și sfâșie rochia.*

Robert încearcă să bea din paharul de șampanie.) Nu bea, Robert. Te-ai îmbăta și cine știe ce-ai fi în stare să faci. După ce că te droghezi... Robert, unde ții ascunse drogurile?

Robert: De câte ori să-ți spun, Isabelle, că eu nu mă droghez?

Isabelle: Nu te cred, nu te cred. Ce caraghios ești în hainele lui Proust... Robert, ți-ar

trebui un costum de scafandru.

Robert: De ce?

Isabelle: Ca să mă însoțești. S-o însoțești pe sireună. Robert, inundația! Vasele trebuie să s-au umplut și apa dă pe jos. Du-te să golești vasele, Robert! (*Robert iese.*) Robert, să nu te mai întorci niciodată în România. Dacă ai face-o, fiica ta se va răzbuna. Știi cum s-ar răzbuna? Întâi te-ar seduce, tu te-ai îndrăgosti de ea, la un moment dat ea ar pretinde că un bărbat care are neapărat bizarul obicei să se îmbrace în haine de cerșetor o amenință cu moartea...

Robert (*de afară*): De ce să aibă neapărat acel obicei?

Isabelle: Ca să semene cu nebunul orașului sub pielea căruia se ascunde tatăl tău.

Robert (*de afară*): De ce să fie acela tatăl meu?

Isabelle: Pentru că mama, după ce l-a ucis pe tatăl lui Mark, iubitul ei și logodnicul meu, a asasinat-o pe nebuna orașului, care era sora ei geamănă și i-a preluat identitatea.

Deci, și tatăl tău, după ce a ucis-o pe Eva, iubita ta, care ți-a născut fiica, și-a asasinat fratele geamăn și ... E logic. Fii mai atent, Robert. Prin urmare, fiica ta, care ți-a devenit amantă, va pretinde că acel bărbat, pe care ți l-am descris, o amenință cu moartea și va reuși să te convingă, într-o noapte va veni înspăimântată la tine, pretinzând că agresorul este pe urmele ei, acela își va face apariția, și tu îți vei ucide tatăl, pentru că tatăl tău va fi acela. Convins de ea, sub un anume pretext, să vină să-și revadă fiul. Agresorul a fost o simplă ficțiune.

Robert (*intrând*): Isabelle, tu ai descris un coșmar.

Isabelle: Nu, o posibilă realitate.

Robert: De ce crezi că așa s-ar întâmpla?

Isabelle: Pentru că așa mi s-ar întâmpla mie, dacă la vârsta ta de acum, m-aș întoarce acasă, în Polonia. Mark m-ar aduce în situația să-mi asasinez mama. Mi-a spus-o adineauri.

Robert: Cine?!

Isabelle: Mark, cine altcineva? De ce crezi că l-am ucis? Numai pentru că n-a reușit să stingă lumânările de pe tort? Vezi tu, când te vei întoarce acasă, așa mi-a spus. M-am speriat atât de tare, încât mi-am pierdut complet mințile și l-am ucis. Deși era inutil. Dar nu mi-am dat seama. Eram înspăimântată. Înțelegi? De ce a fost un act inutil? Pentru că mie nu mai putea să mi se întâmple. Numai ție. Robert, crezi că unei sirene poate să i se facă frică?

Robert: Nu știu, Isabelle.

Isabelle: Oare există pe lume vreo ființă căreia să nu-i fie frică? Iată o întrebare. Și știi ce mi-a spus Mark că ți se va mai întâmpla, după ce îți vei omorî tatăl? El a spus că mie, dar tu ai înțeles că mie este imposibil să mi se mai întâmple și trebuie să admitem că, fără să știe, el despre ce ți se va mai întâmpla ție îmi vorbea. Că te va obliga să-ți înlocuiești tatăl. Ha, ha, ha! Toată viața vei trăi ascuns sub pielea nebunului. Poate chiar vei înnebuni. Nebunu', nebunu'! Ha, ha, ha!

Dar nu vei ajunge până acolo, pentru că în curând vei muri. Vei muri, vei muri. Otrava își face efectul.

Robert: Isabelle, inundația de deasupra nu dă semne să înceteze. Dimpotrivă. Pe lângă picăturile de apă, au apărut și picături de sânge.

Isabelle: Probabil s-a sinucis cineva. Și-a tăiat venele în cada de baie și robinetul a rămas deschis. Pe muzica asta înnebunitoare s-a sinucis. Vom înota în apă și sânge. Vezi ce bine ți-ar fi prins costumul de scafandru?

Robert (*apropiindu-se de acvariu și scoțând de sub haine altă insectă*): Un purece! (*Mai scoate una.*) Iată și o molie! Se înmulțesc momelile. (*Privește în acvariu.*) Ca și peștii. Isabelle, au mai apărut pești. Atât de mulți, încât nici nu pot să-i mai număr. N-ar trebui să-ți fie indiferent. Vino și pescuiește, Isabelle.

Isabelle: Uite, de pescuit am uitat. Robert, să știi că nu te-am otrăvit. (*Ia undița în mâini. Robert se așază pe scaun, pune insectă*

tele în trusa de medicamente și continuă reparația încălțăminteii. Isabelle îl privește lung.) Robert!

Robert: Isabelle?

Isabelle: Tu nu te revolți? Vei face un incest, îți vei ucide tatăl și vei înnebuni. Toate acestea nu te revoltă? N-ar trebui să te opui? Merită să te revolți, chiar și atunci când porți o vinovăție și ar fi drept să fii pedepsit. Să fii puternic. Cred că este foarte important. Tu însă nu te revolți. N-ai făcut-o nici măcar când ar fi trebuit să mă aperi. Nu m-ai apărat niciodată, Robert. Și n-ai făcut-o pentru că nu m-ai iubit. Am înțeles-o prima oară când am căzut cu mașina în prăpastie în Alpi. Tu știai ce urma să se întâmple în ziua aceea și n-ai făcut nimic să împiedici catastrofa. Știam și eu, pentru că tocmai îmi povestiseși cu o seară înainte despre accidentul tău.

Robert: N-aveam de unde să știu că ți se va întâmpla și ție.

Isabelle: Eu am sperat că mă vei împiedica să fac atunci călătoria. Până în ultima

clipă am sperat. Ca să te fac să înțelegi că-mi doresc să te opui călătoriei, te-am rugat la despărțire să-mi faci o înmormântare frumoasă. Să angajezi oameni care să râdă tot drumul până la cimitir. Așa ți-am spus. Deși știam că nu voi muri în acel accident și-mi venea să râd. Dar eu n-am râs. Numai tu ai râs. Pentru că și tu știai că nu voi muri.

Robert: Nu m-am gândit nici o clipă că urma să ai un accident.

Isabelle: Trebuia să te gândești. De fapt, minți. Tu știai că așa se va întâmpla. Și-ți convenea. Continuam să fii o jucărie în mâinile tale. Tu erai băiețelul care a vrut să mă cumpere atunci în magazinul de jucării. Tot timpul ai fost. Nici nu te-am sărutat, când ne-am despărțit. Am plecat, hotărâtă să împiedic eu accidentul. Voiam cu disperare să trăiesc propria viață și nu pe a altcuiva. Coboram cu mare atenție serpentină după serpentină. Verificasem frânele înainte de a urca muntele. Ce putea să mi se întâmple? Am ajuns zâmbind în locul unde căzuseși tu

în prăpastie. Zâmbind, pentru că eram convinsă că voi lua cu cea mai mare ușurință curba de acolo. Coboram foarte încet, cu piciorul pe frână, dar, cu zece metri înaintea curbei, mi-am pierdut cunoștința. Nu luasem deloc în calcul această posibilitate. Destinul a fost cu mult mai puternic decât voința mea de a-l înfrunța. Atunci n-am putut să-l înving. Destinul sau tu?

Robert: Ce vrei să spui, Isabelle?

Isabelle: Robert, totul se poate să fie o uriașă înscenare pusă la cale de tine.

Robert: E o nebunie ce spui, Isabelle.

Isabelle: Totul a fost inventat de tine. Mi-ai inventat destinul, Robert. Ah, cât te urăsc! Și cât mă bucur că mi-a venit ideea să te otrăvesc! Eu n-am putut verifica niciodată dacă ceea ce ai pretins că s-a întâmplat în viața ta a fost și adevărat. Puteai ficționa, ca să pară că eu îți repet, aproape matematic, viața. Tu ai provocat accidentul din Alpi și ai pretins că ți se întâmplase și ție.

Robert: Cum aș fi putut să-l provoc?

Isabelle: Drogându-mă. M-ai drogat în acea dimineață. De aceea mi-am pierdut cunoștința. Cine știe de când mă droghezi, nemernicule. Robert, unde ții ascunse drogurile?

Robert: Presupunând o clipă că așa au stat lucrurile, cum puteam face ca accidentul să se petreacă exact în același loc?

Isabelle: Nu știu cum, dar tu ai făcut-o.

Robert: A fost o coincidență, Isabelle.

Isabelle: Ești un monstru, Robert. Dacă aș mai fi femeie, te-aș ucide. Dacă-mi va părea vreodată rău că nu mai sunt femeie, va fi pentru că voi regreta că nu te-am ucis. Știi ce s-ar fi întâmplat, dacă te-aș fi ucis? Mark nu m-ar mai fi obligat să-i devin amantă, să-miucid mama și s-o înlocuiesc. E logic. De ce nu s-ar mai întâmpla așa, Robert?

Robert: Simplu. Pentru că mort fiind, fiica mea nu m-ar mai face pe mine s-o seduc, să-miucid tatăl și să intru în pielea nebunului. Își pregătește scenariul degeaba. Ceea ce-ar fi trebuit să fie marea ei operă va

fi un eșec. Ce-mi vine să râd de ea. Ha, ha,ha.

Isabelle (*râzând și ea*): Ce păcăleală, ce păcăleală! Ești foarte inteligent, Robert. Dar cu mine ce s-ar fi întâmplat?

Robert: Evident că ai fi fost ucisă de amantul tău exact în același mod în care m-ai fi ucis tu pe mine. Ha, ha, ha!

Isabelle (*râzând*): Ce perspicace ești, Robert! Dar te înșeli.

Robert: De ce să mă înșel?

Isabelle: Pentru că eu aș ști când și cum vrea el să măucidă și l-aș împiedica.

Robert: N-ai putea. Ți-ai pierde cunoștința exact în momentul când ai vrea să parezi lovitura lui mortală. Ca și în cazul accidentului.

Isabelle: De ce mi-aș pierde cunoștința?

Robert: Pentru că ai fi drogată.

Isabelle: Dar eu nu mă droghez, Robert.

Robert: Ba te droghezi. Și vrei să mă faci și pe mine să mă droghez. Am visat într-o noapte. Alergai după mine cu seringă în

mână. Ha, ha, ha!

Isabelle: Pentru că ai visat, crezi tu că mă droghez?

Robert (*fără să mai râdă*): Nu, ci pentru că mi-a spus Margot.

Isabelle: Ticăloasa! (*Sună telefonul.*) E Margot! Răspunde-i! (*Robert se ridică și se apropie de telefon. Isabelle îl urmărește cu privirea și izbucnește în râs.*) Ce caraghios ești în hainele lui Proust!

Robert (*la telefon*): Ascultă, Margot... A! Bună ziua, domnule polițist. Da, domnule. E cât se poate de rezonabil. Îi voi comunica. Mai aveți pe haine urme de ou? La revedere, domnule polițist. (*Închide.*) Era fratele mortului.

Isabelle: Ce vrea idiotul ăla?

Robert: Îți transmite că nu-și dorește să te dea în judecată și-ți face o propunere. Să accepți să te vândă pentru alte înmormântări, până își recuperează banii pierduți cu tine.

Isabelle: Uite o meserie frumoasă. Însoțitorul mortului. Și foarte profitabilă. Robert,

oare câte înmormântări se fac la Paris în fiecare zi?

Robert: Nu m-am întrebat niciodată.

Isabelle: Dar oameni, câți oameni vor fi murind?

Robert: Iată o altă întrebare care nu m-a interesat niciodată.

Isabelle: Dar oare numărul morților este egal cu cel al înmormântărilor?

Robert: De ce n-ar fi?

Isabelle: De ce să fie?

Robert: Ai dreptate. De ce să fie?

Isabelle: Nu ne-au prea interesat morții și înmormântările. Robert, trebuie să știi că vei muri în curând. N-am rezistat tentației de a te otrăvi. Abia aștept să începi să mori, ca să-ți studiez reacțiile. Vei muri în chinuri groaznice, Robert. *(Sună telefonul. Isabelle ridică receptorul.)* Alo? Da, vă rog. Cincizeci de bilete pentru avion, șaptezeci pentru tren și o sută pentru vapor. În prima zi de Paști. Călătorie plăcută! *(Închide telefonul.)* Robert, tu ai fi fost o femeie foarte frumoasă.

Tu ești ratarea unei femei foarte frumoase. Uite un adevăr asupra căruia trebuie reflectat: orice bărbat este ratarea unei femei, iar orice femeie, ratarea unui bărbat.

Robert: Poate că de la acest adevăr trebuie să înceapă orice filozofie.

Isabelle: Dar nu orice bărbat este ratarea unei femei foarte frumoase. Tu cu siguranță ești. Dar tu mai poți îndrepta oarecum lucrurile. Dacă ți-ai modifica puțin coafura, ai fi George Sand. Robert, abandonează-l pe Proust și fii George Sand! Este extraordinar cât de mult seamănă vestimentația celor doi. (*Își pipăie fața.*) Robert, mi-au apărut peri pe față!

Robert: Cred că te înșeli, Isabelle.

Isabelle: Nu, nu mă înșel. Îmi apar trăsături masculine. Doamne, voi fi o sirenă mascul! De ce dracu' nu reușesc să prind nici un pește? Tu să taci! Și dă-ți jos hainele alea infecte. Nu vezi cât de caraghios ești? Și să arunci drogurile. Robert, să nu te mai droghezi. Nici să nu-ți treacă prin minte că mă

poți convinge și pe mine să mă droghez. Nu, să nu spui nimic, tu ar trebui să taci. Dă-ți hainele jos, când îți spun. Ai început să puți. Vai, cum mai pute aici! Mă sufocă mirosul ăsta de ouă clocite. (*Robert se dezbracă.*) Robert, ești sigur că nu astăzi și s-a spus că ești bolnav de tuberculoză?

Robert (*privind-o lung*): Cu ce să mă îmbrac, Isabelle? Ai o preferință?

Isabelle (*izbucnind în râs*): Cu una din rochiile mele.

Robert (*râzând și el*): E o idee foarte bună. De ce nu? Da, e una dintre cele mai bune idei. Dar nu-i așa că nu m-ai otrăvit?

Isabelle: Nu mai știu, Robert, dacă a fost otravă sau un banal laxativ. Dar are vreo importanță?

Robert: Nu, n-are. De ce ar avea? (*Verifică mai multe rochii, alege una și începe să se îmbrace.*) Să-mi pun și niște pantofi cu toc? Isabelle (*râzând*): Ard de nerăbdare să te văd mergând.

Robert (*râzând și încălțându-se cu niște pantofi*): Rujul și oja unde să fie? Isabelle, îți ofer aparatul de bărbierit în schimbul rujului și al ojei. (*Se ridică și face câțiva pași.*) Cum ți se pare?

Isabelle: Ai un mers de prostituată beată. (*Robert se împiedică și cade. Rămâne nemișcat.*) Robert! Ridică-te de acolo, Robert! Fără glume! Doamne, să fi murit?! Robert, idiotule, să nu mori! Să nu mă părăsești, Robert! Nu trebuia să-ți fie atât de frică de fiica ta. Crezi că aș fi lăsat-o să-ți devină amantă și să te facă să-ți ucizi tatăl? M-am și gândit cum să te salvez. Când vom ajunge cu expoziția în orașul tău natal, îi voi face semn fiicei tale să se apropie de acvariu, o voi apuca de păr și o voi scufunda în apă, unde se va îneca. Nimeni nu va avea ce să-mi facă. Cum să bagi la pușcărie o sirenă? Singurul lucru neplăcut va fi că ziarele vor titra pe prima pagină: Sirena ucigașă. Nu mă lăsa singură, Robert! (*Robert se ridică în picioare, dar Isabelle nu-l vede.*) Trezește-te! Avem

atâtea lucruri de făcut... Vom merge din oraș în oraș, pentru că nimeni nu va rezista dorinței de a vedea o sirenă, prima sirenă, singura sirenă, și vom atinge gloria. Ah, gloria! Într-o mică narațiune de prezentare a expoziției tu vei trece drept scafandrul care a prins sirena, fiindcă și tu vei fi în acvariu, unde mă vei ține, ca pe o pradă sau ca pe un trofeu, când de mijloc, când de păr, când de coadă. (*Îl vede pe Robert și se sperie.*) Ce m-am speriat! Ce m-am speriat! Parcă m-am văzut pe mine. Robert, să nu mai faci niciodată glume sinistre.

Robert (*râzând*): Sunt frumoasă?

Isabelle (*râzând și ea*): Ești foarte frumoasă.

Robert: Mulțumesc, dragul meu.

Isabelle: Robert! Robert! (*Începe să tușească.*) Robert, ce crezi că-mi va spune Margot?

Robert (*așezându-se pe scaun*): Nu știu, Isabelle.

Isabelle: În nici un caz că aș fi bolnavă

de tuberculoză.

Robert: Categorie, nu.

Isabelle: Îmi va spune ceea ce este normal să-mi spună: că branhiile sunt aproape formate.

Robert: Desigur că asta îți va spune, draga mea.

Isabelle: Aerul este din ce în ce mai sufocant. Sirena este pregătită să dispară în apă. De ce nu sună Margot? Robert, oare sirenele gândesc?

Robert: Nu știu, Isabelle. Nu știe nimeni.

Isabelle: Mi-aș dori să nu mai gândesc. Ar trebui să ne luăm rămas-bun, Robert. Nu se știe dacă vom mai avea timp. Uite, uite, la asta nu m-am gândit: ce mănâncă sirenele?

Robert: Pești, probabil că pești. Poate că și păsări.

Isabelle: Ce fel de păsări?

Robert: Acvatice. Găini, picheri, prepelițe, găște.

Isabelle: De unde găini, picheri, prepelițe,

gâște?

Robert: Din ouăle pe care le-am pus la clocit în acvariu.

Isabelle: Am uitat de ouă. Dar savarine? Dulciuri, în general.

Robert: Asta nu știu.

Isabelle: Va trebui s-o întrebi pe Margot. Ah, ce-aș mânca o savarină! Mi-e teamă, Robert.

Robert: De ce să-ți fie teamă?

Isabelle: Mi-e teamă că nu voi suporta singurătatea. Va fi o singurătate absolută. Robert, va trebui ca din când în când să te apropii de acvariu și să-mi cânti. Să-mi spui și poezii. Negreșit poezii. Mi-e teamă și de boală, Robert. Te rog, dacă mă voi îmbolnăvi, s-o anunți urgent pe Margot.

Robert: Isabelle, apa din acvariu a început să fiarbă. Cred că s-a defectat instalația de încălzire.

Isabelle: Nu-i nimic, o vei repara.

Robert: Dar acolo-i un dezastru. Peștii și ouăle s-au fiert. E o ciorbă de pește și ouă

în acvariu.

Isabelle (*râzând*): Vei pune alți pești și alte ouă. Acum, dacă tot s-a întâmplat ce s-a întâmplat, n-ar fi rău să adăugăm și niște cartofi, morcovi, orez și verdeață. Nu e deloc rea ideea. Avem cartofi, morcovi, orez și verdeață?

Robert: Cred că avem.

Isabelle: Du-te să vezi. Și golește și vasele de pe hol. Am uitat cu desăvârșire de inundație. (*Robert iese.*) Vom mânca o ultimă ciorbă, înainte de despărțire. Deși nu avem voie. Robert, ție îți place ciorba de pește?

Robert (*de afară*): Este ciorba mea preferată.

Isabelle: Mie nu mi-a plăcut niciodată. Dar aceasta simt că-mi va plăcea. (*Robert revine, aducând un săculeț de cartofi, o pungă de orez, câteva mănunchiuri de verdeață, un fund de lemn și două cuțite. O privește pe Isabelle, care continuă să pescuiască, și începe să râdă.*) De ce râzi?

Robert: Că pescuiești pești fierți.

Isabelle (*râzând și ea*): Nu mi-am dat seama că pescuitul a devenit inutil. Haide să curățăm cartofii și morcovii. Pune de acum orezul. (*Robert urcă pe scară și aruncă orezul în acvariu. Isabelle sprijină undița de perețe și începe să curețe cartofii.*) Aruncă-te și tu! Voi avea ciorbă de pește și de om. (*Robert rămâne o clipă nemișcat.*) Coboară de acolo, Robert, și adu ulei, oțet, zeamă de lămâie, un tel și un vas în care batem ouăle, ca să dregem ciorba.

Robert: Care ouă?

Isabelle: Ouăle fără bănuț. De pe soclul lui Proust. Sper că nu le-a mâncat Charles. Robert, ai văzut cum merge Charles fără coadă? Ca o rață. E de tot râsul.

Robert (*coborând de pe scară*): Dar de ce nu mai are Charles coadă, Isabelle?

Isabelle: Ai uitat?! I-a tăiat-o Mark. De aceea l-am încuiat în camera lui. Ah, cum mai plânge Mark! Dar, dacă a mâncat ouăle, nu va scăpa cu capul netăiat. Robert, privește-l pe Charles. Sunt sigură că face o vra-

jă. Uite ce se întâmplă cu violonista și balerina. Se micșorează. Sunt din ce în ce mai mici. S-au transformat în șoareci. Privește, balerina este femelă, iar violonista mascul. Ce norocoase au fost că au scăpat de ștreang și de căruciorul cu roțile. Măcar au rămas vii și sănătoase. Ce magician este Charles! E clar că i-e foame și și-a pregătit singur hrana. Va mânca în curând. Dacă nu i-o va lua înainte Gustave. Ce tablou impresionant! Charles îi privește salivând pe șoriceii, iar Gustave pe Charles. Mișcă-te, doamnă, și adu ce ți-am cerut de la bucătărie. Și ceapă! Cum am putut să uit de ceapă?! De ce te uiți așa la mine?

Robert: Mi-am adus aminte de întâmplarea de la Anvers.

Isabelle: Care întâmplare?

Robert: Ei, o întâmplare...

Isabelle: Robert, du-te și adu de la bucătărie ce ți-am cerut. (*Robert iese.*) Când am căzut într-o fântână?

Robert: Nu, asta a fost la Palermo.

Isabelle: Când am căzut de pe cal într-o băltoacă plină de broaște?

Robert (*de afară*): Nu, nu. Asta s-a întâmplat la Marseille.

Isabelle: Robert, broasca face ouă sau fată pui?

Robert (*de afară*): Nu știu. De ce întrebî?

Isabelle: Mie îmi plac broaștele. Pare că zîmbesc tot timpul. Să te interesezi dacă ele fac ouă, pentru că vreau să-mi pui în acvariu și ouă de broască. Dar fluturii?

Robert (*intrînd*): Ce-i cu fluturii?

Isabelle: Fată pui sau fac ouă, pe care le clocesc?

Robert: N-am văzut nici un fluture clocind. (*Toarnă uleiul, oțetul și zeama de lămâie în acvariu.*) Dar, ce-i drept, nici vreunul fătînd.

Isabelle: Să te interesezi. Mi-ar plăcea să pun și fluturi în acvariu. (*Robert găsește ouăle fără bănuț și le pune în vas.*) Ouăle le punem la sfîrșit. Acum tai ceapa și toci ver-

deața. Când ți-ai tăiat brațul din greșeală?
(*Robert o privește mirat.*) Mă refeream la
întâmplarea din Anvers.

Robert: A, nu. Asta a fost la Bordeaux.

Isabelle: Ce m-am speriat atunci. (*Robert începe să râdă.*) De ce râzi?

Robert: De ce s-a întâmplat la Anvers.

Isabelle: Robert, ce s-a întâmplat la
Anvers?

Robert (*râzând*): Ai sărit în mare de pe
o stâncă.

Isabelle: Și ce e de râs? Sau interesant?
Nu era prima oară.

Robert (*râzând*): Și ai nimerit într-un
năvod aruncat de pe un pescador.

Isabelle (*râzând și ea*): Începe să
devină interesant.

Robert: Și ăia te-au vărsat pe punte, o-
dată cu peștele. Eu făceam semne disperate
să vină la țarm. Nu le-a venit să creadă că
sub grămada aia de pește se afla o femeie.

Isabelle: Și?!

Robert: Te-au găsit și s-au mirat.

Isabelle: Robert, eu de ce nu-mi amintesc nimic?

Robert: Tu îți pierduseși cunoștința. Crezi că mi te-au dat imediat? Nu. A trebuit să te cumpăr.

Isabelle: Cum să mă cumperi?!

Robert: Drept pește. Nemernicul de căpitan te-a cântărit și mi-a spus că am de cumpărat cincizeci de kilograme de pește. Am plătit cât a cerut. N-am mai negociat. (*Râde în hohote.*)

Isabelle: Robert, vreau să știi că eu sunt deja în afară și privesc lumea cu detașare. Chiar cu umor. Ca și când oamenilor le-ar fi crescut deodată coadă. În somn. Tuturor în aceeași noapte. Cum să nu râzi dacă ai vedea un om cu coadă? Uite ce idee! Imaginează-ți, Robert, că toți oamenii ar avea coadă. Ce s-ar întâmpla?

Robert: Nu s-ar întâmpla nimic. Ar satisface și coada un criteriu de frumusețe.

Isabelle: Oare Proust ce fel de coadă ar fi avut? Dar monsieur Albert? (*Începe să*

râdă.) Cred că Proust ar fi avut coadă de ve-veriță. Albă și frumos arcuită pe spate. Iar monsieur Albert, de tigru. Mi-l imaginez pe tânărul Marcel intrând într-un salon monden cu coada strălucind de atâta briantină și frumos pieptănată cu cărare pe mijloc.

Robert: Am tocat și verdeța. S-o pun în ciorbă?

Isabelle: Nu acum. La sfârșit. Acum pui cartofii, ceapa și morcovii. Pe urmă bați ouăle. *(Robert urcă pe scară și aruncă în acvariul cartofii, ceapa și morcovii. Coboară și începe să spargă, apoi să bată cu telul ouăle. Isabelle îl privește cu un aer trist pe monsieur Albert.)* Dă-mi telecomanda, Robert! *(Robert caută, găsește și-i oferă Isabellei telecomanda.)* Haide, monsieur Albert!

Robert: Ce faci, Isabelle?!

Isabelle: Îl provoc pe monsieur Albert să mă uluiască pentru ultima oară cu gândirea lui genială. Tu taci și bate ouăle!

Robert: Isabelle, ai înnebunit?

Isabelle: I-o datorez, Robert. Nici nu știi

cât de recunoscătoare îi sunt pentru nenumăratele momente când m-a sedus cu gândirea lui sublimă. Nu voi uita niciodată uriașa satisfacție intelectuală pe care mi-a provocat-o. Acum doar simulez entuziasmul, monsieur Albert, dar tu vei înțelege. Femeia de altădată a dispărut. Concentrează-te, monsieur Albert. Cu ce să începem? Robert, să știi că monsieur Albert e în stare de excitație intelectuală maximă. Cu ce să încep, Robert?

Robert: Știu eu?

Isabelle: Are niște priviri extraordinar de inteligente. Dar să-i auzi vorbirea. N-ai văzut niciodată un bărbat mai puternic decât el. E cu adevărat superb. Cu ce să încep, Robert?

Robert: Cu legile lui Newton.

Isabelle: Asta e o banalitate, Robert. Pregătește-te, Robert. (*Manevrează telecomanda și capul manechinului balansă stânga-dreapta.*) Vezi? Vezi ce craniu solid? De bazalt, Robert, ca de bazalt. E timpul să pui verdeața și ouăle în ciorbă. (*Robert face ce i*

s-a cerut.) Acum, vorbește! Monsieur Albert, vorbește! (*Manevrează telecomanda. Se aud niște sunete metalice. Robert privește scena de pe scară.*) Privește, Robert! Câtă suplețe, ce armonie și echilibru al formelor gândirii! Ah, ce frumos miroase ciorba! Privește în continuare capul, sfera perfectă, prototipul de neatins al oricărui corp ceresc. Vezi, Robert, vezi? Nu-i așa că pare că luminează? Chiar luminează, Robert. De ce nu spui nimic, Robert? Pentru că ești paralizat. Te-a paralizat frumusețea absolută. (*Începe să tușească.*) Robert! Robert! Simt că mă sufoc. Mă sufoc, Robert. Aerul e ca rumegușul și miroase foarte urât. (*Robert coboară și se apropie de Isabelle.*) Aerul mi-a devenit ostil.

Robert: Liniștește-te, Isabelle. Lasă capul pe spate și respiră ușor.

Isabelle: Să știi că n-a fost vina ta, Robert. Nici un moment tu nu ai avut nici o vină. (*Accesele de tuse revin. Sună telefonul.*) E Margot. În sfârșit, sună. Răspunde,

Robert. (*Robert se apropie de telefon.*) Stai! Ești sigur că nu astăzi ai fost anunțat că ești bolnav de tuberculoză? Ești sigur, sigur?

Robert: Sunt sigur, Isabelle.

Isabelle: Minți, minți, ticălosule. Răspunde.

Robert (*simulând că vorbește la telefon*): Ascultă, Margot...

Isabelle: Ce-a spus, Robert? (*Tușește.*) Desigur c-a spus că rezultatul analizelor e foarte bun. Branhiile sunt formate. De aceea mă sufoc. Totul va fi în regulă. Mâine... (*Accese de tuse.*) Poate mai devreme. Ce frumos miroase ciorba. (*Robert cade în genunchi dinaintea ei.*) Ar trebui să mâncăm, Robert.

Robert: Isabelle...

Isabelle: Taci, Robert. Ascultă, Robert. Auzi? Auzi cum urlă Charles? Acoperă plânsetele lui Mark. Charles a intrat în călduri. Să nu eziți să-i tai gâtul. (*Se sufocă. Deschide și închide de mai multe ori gura.*) Am nevoie de apă. Gata. Aerul a devenit ucigaș. Aruncă-mă în acvariu, Robert. Mișcă-te, Robert.

(*Robert o ia în brațe și se îndreaptă spre scara de lângă acvariu.*) Grăbește-te, Robert. Robert, să-i spui primarului Chirac să scoată el limba, ca s-o sperie pe Margaret Thatcher, iar polițistului care voia să mă vândă la înmormântări, să se ducă dracului. (*Robert urcă pe scară.*) Robert, să nu te întorci în orașul natal și să ai grijă de Proust și de monsieur Albert. Grăbește-te, Robert, grăbește-te!

Robert (*încălecând ultima treaptă a scării*): Gata, Isabelle. Acum te scufund încet în apă. Închide ochii, draga mea.

Isabelle: Ce bine e! Cât de ușoară sunt! Și câtă liniște e aici! Robert, oare nu așa arată fericirea? (*Deschide ochii și-l privește nedumerită pe Robert.*) Dar tu cum ai ajuns în acvariu?! Și cum de poți respira?! Vai, cum de nu mi-am dat seama? Cum de n-am înțeles că și tu te-ai transformat în sireună?! Cât de mult m-ai iubit, Robert, iar eu cât de mult te-am făcut să suferi...

Robert: Să tăcem, draga mea. Să ascu-

tăm murmurul apei în timp ce înotăm.

Isabelle (*privind roată încăperea*): Ce frumos ai aranjat acvariul! Ce e acolo, pe fund? A, sunt hainele și încălțăminte mea! Iată-i și pe Marcel Proust și monsieur Albert! Și pe Charles, și pe Gustave. Și șoriceii. Mulțumesc, Robert. Va trebui să ne schimbăm numele. Să avem nume de sirenă. Ne vom da unul altuia un nume. Acum, tăcem și înotăm. Doar înotăm. Mi-am adus aminte, Robert. Nu ți-am dat otravă. A fost doar un laxativ. Lasă-l pe Gustave să mă miroasă. (*Doarme. Robert coboară, o întinde peste hainele de jos, se apropie de masă și ridică receptorul telefonului.*)

Robert: Alo? Spitalul Salpêtrière? Da, e urgent. Da, da. Acum doarme. Cât de repede se poate. Mulțumesc. (*Închide. Privește spre ușă.*) Charles, ieși afară cu mieunatul ăsta dement. O vei trezi pe Isabelle. Tocmai acum ți-ai găsit să intri în călduri? Ieși dracului afară, dacă vrei să nu-ți tai coada! (*Sună telefonul. Începe să chicotească în pumni.*)

Robert (*privind în sală*): Bine, bine, vă fac rezervările. Da, o mie de bilete pentru avion, o mie pentru tren și o mie pentru vapor. Încă trei mii de persoane care vor să se sinucidă. Cum numai o mie? A, fiecare vrea câte trei bilete. Unul pentru avion, altul pentru tren și al treilea pentru vapor. Ca să fie sigur. Dar, doamnelor și domnilor, și avionul și trenul și vaporul pleacă în aceeași zi, în prima zi de Paști. Cum nu contează? Fiecare va fi în toate trei în același timp? Este imposibil. Să fim raționali. Doamnelor și domnilor, nu înnebuniți. Uite, vă fac o favoare, ca să continuați să fiți raționali. Voi aranja în așa fel, încât avionul să decoleze dimineața, trenul să plece la prânz, iar vaporul seara. În felul acesta este sigur că nu veți rata sinuciderea.

Sfârșit